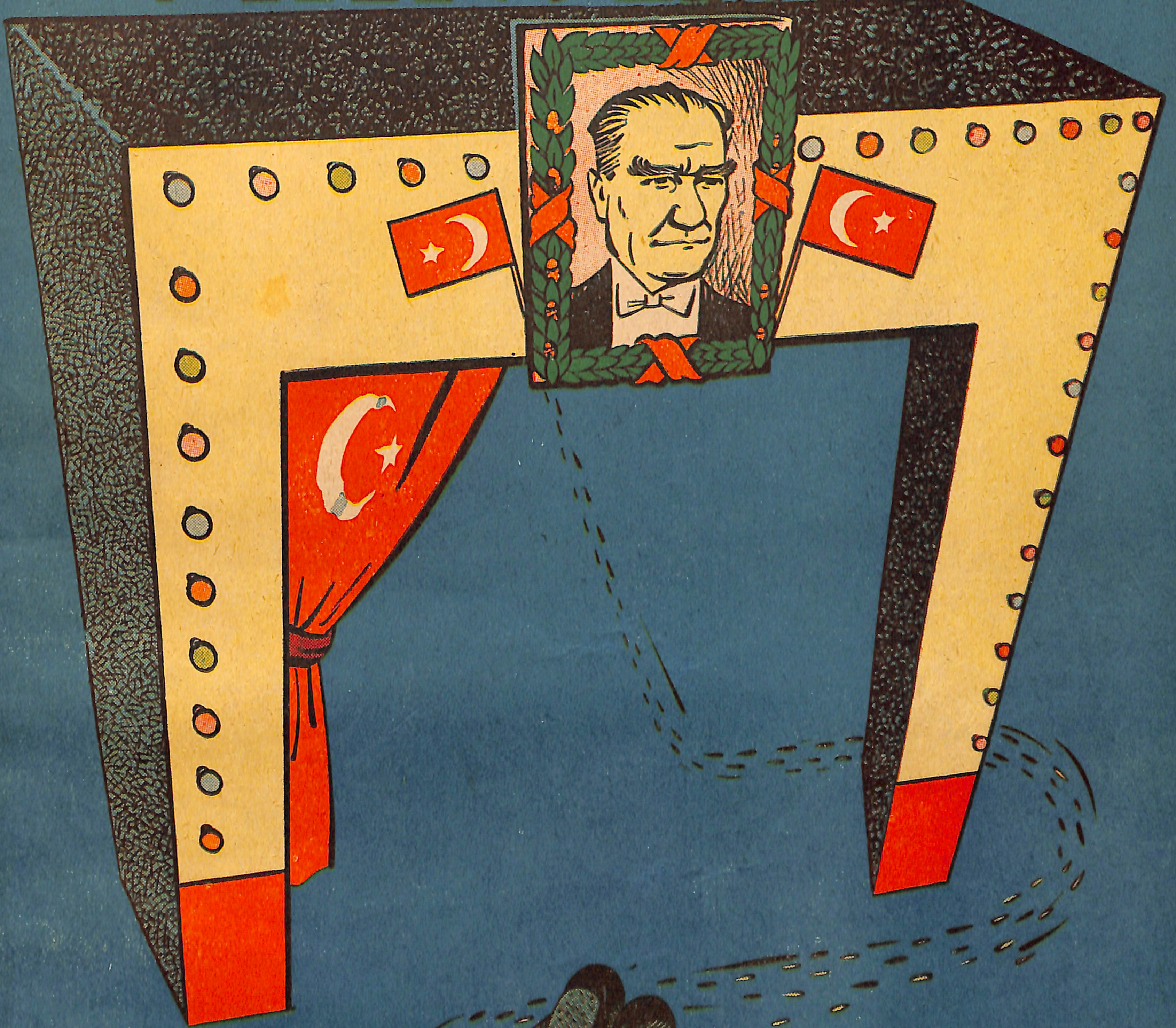
Akbaba

Cumhuriyetin kırkıncı yıldönümünde:

Doğru yoldan çıkanlar!

Büyük Yüzüncü Yıl Çekilişinde

Şimdiye Kadar Bir Çekilişte
Verilen İkramiyelerin
En Büyüğü

6 Milyon

T.C. ZİRAAT BANKASI

Basın - 18604 - A 12496 - 265

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ

Aziz Nesin, Adnan Veli, Orhan Kemal, Rifat Ilgaz, Naci Sadullah, İlhan Selçuk, Selâmi Yurdatap, Nimet Arzık, Necdet Rüştü, Şemsi Belli, Hüseyin Korkmazgil, Burhan Esen, Kenan Akıncı.

ÇEVİRGEN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Aydınlık, Ergin Ortaç, Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Semih Balcıoğlu, Mim Uykusuz, Zeki Beyner, Burhan Solukçu, Şadi Dinççağ, Mıstık, Erdoğan Ozer.

*

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.
İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.
Telefon : 22 18 11
İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.

Cilt : 5 — Sayı : 118
31 Ekim 1963
YIL : 41

*

Bu gazete Basın ahlâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Refet Paşayı Ararken...

BİR akşam karanlığında, Mustafa Kemal Paşanın kapısı çalındı. Bu kapı, şimdi Atatürk müzesi olan Şişli'deki evin kapısıdır. Gelen, miralay Refet beydi. Umum Jandarma Kumandanı miralay Refet Bey.

Mustafa Kemal, hiçbir açıklama yapmadan ona sordu:

— Benimle Anadoluya gelir misin?

Refet Bey de hiçbir açıklama istemeden cevap verdi:

— Sevinerek ...

Nereye gidecekti onunla? Ne yapacaklardı Anadoluda? Hiçbir şey bilmiyordu Refet Bey. Ama, Mustafa Kemal'i biliyordu!

İki silâh arkadaşı, çürük bir tekne içinde, Karadenize beraber açıldılar, yolda korkulu günleri beraber geçirdiler, karaya beraber çıktılar.

Mustafa Kemal, iç Anadoluya doğru yol aldı: «Dağ başını duman almış» türküsünü çağıra çağıra. Refet Bey Samsun'da kaldı...

Mustafa Kemal'in Samsun'da bıraktığı Refet Bey, Karadeniz kıyılarına düşman çıkartmasını göğüsleyen kahramandır.

Bir tarih incelemesi yapmıyorum burada... Benim bildiğim, Mustafa Kemal, Ali Fuat Cebesoy, Kâzım Karabekir'den sonra ilk günlerin hemen adı söylenen savaşçısı odur.

Nice inançların temelinden sarsıldığı o yıkılış günlerinde, inancı zedelenmiyen sayılı adamlardan biriydi Refet Bey.

Kaba çizgilerle o ölüm - kalım yıllarının portresini çizeyim:

Konya isyanı üstüne atılan kartal adam oydu. Demirci Efeyi göz altında tutan odur. Sakarya dayanışında Millî Savunma Bakanı Refet Paşanın yararlıkları unutulmz.

Ama en büyük, en büyük, en büyük hizmeti, İstanbul'u, kansız ve kavgasız bir politikacı inceliği ile Ankara'ya bağlayışıdır:

Mudanya mütarekesinden sonra, dokuzbin jandarma ile Trakya'ya geçecek, orada milli hükûmetin idaresini kuracaktı Refet Paşa.

Son Osmanlı İmparatorluğunun son payitahtına ayak basar basmaz, hastayı döşeğinden, çocuğu beşiğinden kaldıran bir coşkunlukla bütün İstanbul ayaklandı. Penceresinde bayrak alevlenmiyen tek ev kalmamıştı o gün.

Sadrâzam Tevfik Paşa, bu nur yüzlü ihtiyar, hemen hükûmetinin istifasını vermiş, İstanbul'u, baş kumandan murahhası Refet Paşa'nın muzaffer kılıcına teslim etmişti.

İşte, geçen ayın ışıklı bir gecesinde, düşman ordularının yıkamadığı bu Refet Paşa, ölümün bir kanat vuruşu ile yıkılıverdi.

Ertesi gün, daha ertesi gün, daha daha ertesi gün, gazetelerin baş sayfalarında onu aradım: Geniş tepeli kalpağı, bol pelerini, çevik yapısı ve hayatının bütün destanı ile...

Yoktu, yoktu, yoktu...

Kim mi vardı onun yerinde?..

Sayfalar boyu resmi, sütunlar boyu zaferleri ile futbolcu Lefter.

Galiba biz, Refet Paşadan önce ölmüşüz!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Lefter — Ben mi?.. Yunanlılara top attım!
İhtiyar — Ben de Kurtuluş Savaşında atmıştım!

* * *

Korkulu Rüya

İstanbul'da partisiz vatandaş, elbet partili vatandaştan çoktur.

İstanbul Belediyesi, ne C.H.P. ocağıdır, ne A.P., ne şu, ne bu... İstanbul'a parti başkanı değil, Belediye Başkanı seçeceğiz!

Ama, bir de şu partilerin gösterdikleri adaylara bakınız. İnsanın sergi çığırtkanı ağzıyla seçmen ayartacağı geliyor:

— Seç seç al... Kabağına para yok!

Hangisini seçelim dersiniz?.. Biri birinden pişkin maşşallah!

Sayın Haşim İşcan mı?..

Bugünkü İstanbul'da Belediye Başkanlığını tek parti yıllarının zorlu valisi olmak kadar kolay sansa bile, o günle bugün arasından kaç yıl geçti?.. On mu?.. Onbeş mi?.. Nüfus cüzdanı ne âlemde üstad?..

Affedersiniz, kalemimin hâlâ adını ezberliyemediği A.P. adayı mı?..

Maşşallah efendim, kırkbir kere maşşallah, demek bu memlekette bir yirmi yedi Mayıs olacak.. Demek bu memlekette bir Yassıada olacak.. Demek bu memlekette bir iktidarın üç başı ipe çekilecek.. Demek bu memlekette bir devrin yüzlerce milletvekili cezaevlerine tıkılacak.. Ve demek o düşük iktidarın ,o suçlu iktidarın Üsküdar parti başkanı İstanbul'un Belediye Başkan adayı olacak!

Haydi, bir daha, hep bir ağızdan tekrarlıyalım: Maşşallah, kırkbir kere maşşallah!

Kuzum, biz 27 Mayısta mı bir rüya gördük, şimdi mi bir rüya görüyoruz?

İçim ürpertilerle dolu, ellerimi göğe açıyorum:

— Yarabbi, sen bu rüyamızı hayırlara tebdil eyle!

Şemsi Belli'den bir Hikâye

DAVULCU HASAN

Davulcu Hasan kürsüye çıktığı zaman yer yerinden oynamıştı. Elbette oynayacaktı yer yerinden, haddine düşmüşse oynamasındı. Kaymakam değildi kürsüdeki! Doktor Cemal, Dâva Vekili Hıdır, Mal Müdürü Lütfi değildi kürsüdeki!.. Bugüne bugün şanlı şerefetli Davulcu Hasan Efendiydi kürsüye çıkan...

Elindeki tokmağı mikrofonun kenarına koydu. Geniş omuzları üzerindeki iri kafasıyla kalabalığı selâmladı ve ancak davulundan çıkabilecek kadar gür bir sesle konuşmaya başladı:

— Möhderem ve saygıdeğer yüsgek hemşerilerim!.. Şu dakkadan eytibaren yüsgek hörmet ve möhebbetinize binaen Belediye Reizliği adayı namzetliğimi ilân eyliyorim!..

Eğildi, kürsünün yanındaki davulu hızla omuzuna geçirdi. Sağ eline aldığı tokmağı havaya kaldırarak:

— Ey ahâliiii!... dedi. Yüsgek huzurunuzun arasında bulunan çoh gıymatlı meslekdaşlarımınan beraber aday namzetliği ilânatımı demogrâsi oylanırıza arzeyliyorim!...

Hükûmet meydanını hınca hınç dolduran kalabalığın her köşesinden ayrı bir davul gümbürdemeye başladı Davulcu Hasanın ilk tokmağı ile beraber:

— Güm - bu - dah - Güm - ba!.. Gümbudah Gümba!..

— Güm-Bu-Dah-Güm-Ba!.. Güm-Bu-Dah-Güm-Ba!..

— Güm-Bu-Dah-Güm-Ba!.. Güm-Bu-Dah-Güm-Ba!..

Zurnalar da davullara ayak uydurmaya başlayınca kasaba halkı sar'aya tutulmuş gibi olduğu yerde titremeye başladı. El çırpmalar, makam tutmalar gırıla gidiyordu.

Davulcu Hasan, omuzundaki davula şiddetli bir tokmak daha indirdikten sonra kolunu havaya kaldırdı. Etrafta çıt yoktu. Bütün zurnaların nefesi kesilmiş, davullar susakalmıştı.

— Pek gıymatlı din gardaşlarım!.. diye bağırdı. Beladiye Reizi demek, sözü-savı dinnenir, eytibarlı adam demektir!.. Bilâkis gasabamız gibi ebâenced geri galmış, mağdur olmuş bir melmekette demirgrasi devrinde Reizlik çoh zordur!..

Hepiizi canı yürekten sevdüğümü çoh eyi bilirsiz!... Çoğunuzun doğumunda ahan şu elimde gördüğünüz tokmağınan şennik-bayram yaptırdım!.. Sünnet olduğunuz zaman bunu cümle ahâliye ilân eyliyen bendim!.. Otuz sene bu melmekette davul çalmağ ne demektir votandaşlarım?... Şu tokmağı her sallayışta tümünüzün möhebbetine ve sevüncüne ortağ oldum!.. Benim ortaklığım kovalizyon ortaklığına benzemez; benimki hakigatlıdır, ciddiyetlidir vallâhülâzim!.. Gızlarınızın şerbetini benim tokmağımınan içtiniz!.. Gelinlerinizi düğün alayında bu tokmağınan evinize götirdiniz!.. İramazan giceleri sahurda hepiizi uyandıran evel Allâ, soyna da ahan şu gördüğünüz davul tokmağıdır! Tuttuğunuz ve dutacağınız bütün oruçları Allâ gabul eylesin!..

Elindeki tokmağı tekrar havaya kaldırdı ve bir yarım daire çizdikten sonra çalımlı bir şekilde davulun derisine indiriverdi:

— Güm!..

Bütün davullar onu takip ettiler:

— Güm-Bu-Dah-Güm-Ba!.. Güm-Bu-Dah-Güm-Ba!..

— Güm-Bu-Dah-Güm-Ba!.. Güm-Bu-Dah-Güm-Ba!..

— Ula benim size ettiğim hizmet saymağınan biter mi?... Şu gördüğünüz gaymakamlığ binasının temelini ben bu tokmağınan attım!.. Çarşı başındaki üç gözlü çeşmenin ilk suyu bu tokmağınan ahmaya başladı!.. Bayram günneri ilk defa gapınızı ben çaldım bu tokmağınan! Bindiğiniz atlar cirid oyununda bu tokmağın sesine gulah verdi, pehlivanlarımızı dutuşturan bu tokmağ oldu!.. Vilâyet merkezinden Vali geldi, bu tokmağınan garşıladınız!.. Vilâyet merkezine Hökûmet Reizi geldi, bu tokmağınan adam topladınız!.. Mabbüsü, zanatoru hep bu tokmağınan geldi, gitti!.. Heppisinin yanında eyi-kötü gredim vardır sayğıdeğer gardaşlarım!.. Böyük şeherlerde «Leblebi Gecesi» yaptılar, beni çağırdılar!.. Araklı içtiler, arvad oynattılar beni çağırdılar!.. En lökus ziyafetlerde, en ekistra möhebbet âlemlerinde tokmağımın şanını, şerefini yetmişiki düvele ilân eyledim!..

Davul deyip, tokmağ deyip geçmeyin möhderem vatandaşlarım!.. Bir davulu idare eylemek bir melmeketi idare eylemekten zordur!.. Usulünü, gaydesini, fennini bilmek ilâzım!.. Seçim günü sandığa arzuhalci girip sandığın içinden mebbus çıhmah golaydır emme davulun fennini, tokmağın gaydesini bilmek herkesin kârı değil!

Sustu. Kürsüdeki sürahiden bir bardak su içti. Sol omuzundaki davulun kasnağını kürsünün hizasına kadar kaldırarak nutkuna devam etti:

— Kovaliziyon devründeyiz, din gardaşlarım!.. Çeşitli partılar bu seçimde porupuğanda yaparak gazanmaya çalışıyorlar!.. Hangi partı, hangi namizet gazanırsa gazansın neticeyi ben ilân edeceğim tokmağımınan!.. Hökümet demek davul demektir vatandaşlarım!.. Bilâkis kovaliziyon devrinde bu davulu çalmağ çoh zordur!.. Şindik davulu İsmet Paşanın boynuna asmışlar!.. Tohmağ Alican'ın elinde, (Sol elindeki çubuğu göstererek) çıbığ Hasan Dincer'in iki parmağı arasında!

O da Hasan, ben de Hasanım!.. Emme Hasandan Hasana farg var!.. Tokmağ çubuğa, çubuğ davula uymazsa olmaz!.. Otuz senedir davul çalarım bugüne gadar tohmağımın çıbığımınan uyuşmadığını görmemişim!.. Otuz senedir belki elli zurnacıynan kovaliziyon yaptım; bir güne bir gün şaşırmadım!... Zurnaya da uydum, türküye de uydum, el çırpanlara da!...

Halep ordaysa halebi burada!. Şindik bi çiftetelli havasıynan provasını yapam da Allâ için siz söyleyin!..

Tekrar tokmağını havaya kaldırdı. Ritmik bir jestle üç defa tokmağı kendi merkezi etrafında çevirdi ve var gücüyle davulun karnına indiriverdi.

Ayni anda meydanın dokuz köşesinden dokuz davul ve dokuz zurna çiftetelliye başlamıştı. Öylesine düzenli, öylesine falsosuz çalıyorlardı ki, bu oynak hava karşısında ahâli yerinde duramaz olmuştu.

Belediye bahçesinin önünde sandalyede oturan Tapucu Reşat yerinden yay gibi fırladı. Kaymakam, Posta Müdürü, Jandarma Kumandanı ve diğer kasaba ileri gelenleri el çırpmaya başladılar.

Alanı dolduran kalabalık büyük bir daire içinde dokuz küçük daire meydana getirerek halka halka, zincir zincir oldular.. Her zincirin ortasında karşılıklı göbek atan iki oyuncu ve her oyuncu çiftinin gerisinde çiftetelliye ayak uyduran yığın yığın insanlar vardı.

Kürsünün etrafındaki daire biraz daha genişçeydi. Tokmağını büyük bir ustalıkla davulun derisine indiren Hasan'la beraber herkes coşmuştu. Zurnacıların şişkin avurtları patlayacak gibiydi âdeta.

Evlerin balkonları, yüksek yapıların pencereleri, kamyonların üstü salkım salkım insanlarla doluydu. Hepsi oldukları yerde ayağa kalkmışlar kendilerini büyüleyen davul-zurnaların gümbürtüsü içinde oynayıp duruyorlardı!..

Davulcu Hasan, yüzbinlere hükmeden bir kumandan gururu içinde son tokmağı vurup da elini havaya kaldırdığı zaman herkes bir külçe gibi yorgunluktan olduğu yere yığılıverdi.

— Gördünüz ya hemşerilerim!.. diye bağırıyordu Hasan. Kovalizyon diye buna dirler işte!.. Şuradaki cömaat en az üç-beş bin gişi var! Üç gişiyi uyuşturamayannar gelsin de gözleriynen görsünler!.. Ben heç bi partıya mansup değilim!.. Bakımsız bi aday namzediyim möhderem din gardaşlarım!.. Canım isterse yalanız bu gadar ahaliyi değil, dünyayı bile oynadırım bu tohmağınan!.. Dokuz zurnayınan değil doksandokuz zurnayınan kovaliziyon yaparım!.. Bu gasabaya hökümet binası ilâzım, bu gasabaya yol ilâzım, alatirik, su, kereste pavrukası ilâzım!.. Ben Belediye Reizi olam da haddine düşmüşse yapmasınlar bu ilâzım olanları!.. Vallahülâzim davul-zurnaynan dayanırım gapılarına!.. Gayri geri tarafını siz bilirsiniz, kimi canınız isterse onu seçin!...

Şalvarının uçkurundaki mavi boncuğu eliyle düzelttikten sonra tokmağını bütün gücüyle davula vurarak kürsüden indi.

* * *

Seçim bitmiş, oylar sayılmış ve sonuçlar belli olmuştu. Davulcu Hasan kasaba halkının oy çokluğu ile Belediye Başkanlığına seçilmişti.

Belediyenin önü mahşer gibiydi. Bir meslektaşlarının seçimi kazanmış olması civar kasabalardaki bütün davulcuları buraya sürüklemişti. Yakın illerden gelen misafir davulcular da vardı.

Zurnacıların koro halinde ve ayni anda verdikleri «Hazır ol!» sinyalinden sonra düzinelerle davulcu tokmakla tempo tutuyor, onlara elleriyle katılan kasaba halkı da neferlerinin bütün gücü ile yeni Belediye Başkanlarını kutluyorlardı:

— Ya ya ya... Şa şa şa!.. Hasan Hasan çok ya-şa!..

— Ya-ya-ya... Şa-şa-şa!.. Ha-san Ha-san çok ya-şa!..

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Eşeko!

Arslan, dört ayaklıların kralı, diktatörü, tanıdığımız diktatörlerden... (Diktatör tanıyor muyuz ki yakınımızda?... Yooo!.. Söz gelişi!) Ormanın kenarında, bildiğimiz eşeğe raslamış. Acele işi vardı Arslanın. Büyüklerin her işi aceledir... Eşek, dondu kaldı, putlaştı, heykelleşti, üstüne bir kova buzlu su dökülmüşcesine!.. Şaha kalktı ebediyen kalkmışcasına!.

Kulakları dikildi, gözleri fırladı, dehşet içinde... Ve böylece, semadan indirilmiş, diğer dört ayaklıların dehşeti için yaratılmış, bambaşka bir yaratık halini aldı... (Aaah, korku insanlara ne haller aldırtır, ne haller... Kimini dikleştirir, kimini yassılaştırır, kimini... Neyse...) Arslan fakiri tanımadı. «Eyvah, diye düşündü, bu benim krallığımı elimden almak için semalar hâkimi tarafından gönderilmiş bir canavar! Eyvah, gitti taç, taht, kudret, belki de can!»

Korkusunu belli etmemeğe çalışarak (bunca sene insan gütme ona hislerini perdelemeği öğretmişti az buçuk) sesinin gürlüğünden artık ne kaldıysa, gürce bir sesle:

— «Sen kimsin?» diye sordu.

Eşek işidilir işitilmez bir sesle:

— «Eşeko» dedi bitkin... Madem ki özümü tanımadı diye düşünmüştü, belki «eşeko» dersem, dört ayaklıların en uysalı, en ödleği, en kırık döküğü olduğumu tanımaz...

Arslan: «Yaaa» diye mırıldanabildi: «Eşeko demek!..» Ve ormanların bu yeni konuğunun yanından dört nala kaçtı, dört nala!...

O kaça dursun, en umulmaz yerlerde üreyen türeyen tilki, onu uzaktan görüvermişti. Ormanların hâkiminde bu heyecanı, bu endişeyi, bu sürati temaşa etmemişti o zamana kadar. Yanına birden sıçradı:

— «Majeste, ne var, ormanın anayasası mı ihlâl edildi» diye sordu soluk soluğa...

— «Bırak anayasayı!.. O ihlâl oldu diye ben bunca heyecana salınır mıyım?... Hem de benden başka anayasayı kim ihlâl edebilir?.. Ben bambaşka bir yaratığa rasladım... Galiba dünyanın sonu geldi...»

Ve rasladığı yaratığı heyecanının arttırımıyla enine boyuna anlattı...

Tilki düşündü taşındı, bu tarif, aradan şişirme payı düşürülürse, kırık dökük «semerlinin» tarifiydi...

— «Majeste» dedi arslana «beni izleyin kimse sizi bu korkuda görmesin. Ben gerçeği meydana çıkaracam...»

Ve peşpeşe eşeğin bulunduğu tehlikeli bölgeye vardılar...

— «İşte» dedi arslan.

Tilki yaklaştı... Eşek o dehşet halinde kulakları dikili, gözleri fırlamış duruyordu ve dehşetinden bir «dehşet» manzarası yaratıyordu...

Tilki eşeğe hitabetti en tatlı sesiyle. Eşeğin korkusu dağıldı. Korkusu dağılınca kulakları düştü, gözleri oyuklarına yerleşti. Arslanı bunca korkuttuğunu öğrenince de kahkahayla güldü. Gülünce, kulakları büsbütün düştü ve büsbütün eşekleşti...

Ormanın kralı semadan düşmüş zannettiği yaratığın eşekleştiğini görünce, üstüne atıldı ve paramparça etti saniyede!

Bu hikâyeyi bir gün görmüş kişi, Muş'ta, toplanmış vatandaşlara anlatıyordu... Bu hikâye benim icadım değil. Ben ne hikâyeler icadettim amma, şimdilik yazamam!.. Ve neticeyi şöyle bağladı: «Sizler arslansınız... Karşınıza dehşet veren yaratıklar çıkıyorsa, fert olarak, teşkilât olarak eşeko misali bilin ki, bunlar sizden korkularından, öyle korkunç hallere bürünüyorlar... Ve oyunuzu verirken «eşeko» hikâyesini hatırlayın!.»

Sevgili okuyucularım, ben de tekrarlıyorum: Karşınıza «eşeko» çıksa bile, oyunuzu bu hikâyeyi hatırlıyarak verin!.. Dünyanın bütün eşeko'ları birdir. Ödlektir. Zavallıdır. Selâm sana eşeko!.. Selâm sana arslan!

GASTRONOMİ!

Bir gün Belçikadaydık gazeteci arkadaşlarla. Bizi «müzikalı» otobüslerle şehirden şehire sürüyorlardı. Lokantadan lokantaya durakhyorduk... Kafayı dumanlıyan, hayatı hafif gösteren şaraplar, kuyruk gösterisinde sülünler, dağılma halinde tavşan etleri... Bize Belçika'dan gösterdikleri buydu... İçimden güceniyordum bizi gezdirenlere! «Bize reva gördükleri yalnız mide safası mı bir medeniyette!» diye...

Şimdi acı acı o günleri arıyorum. Ankara'da her lokantaya gittikçe, kuyruk gösterisinde sülünler, hayatı hafif gösteren şaraplar, dağılma halinde tavşan etleri gözümde tütüyor... Anlıyorum ki, «gastronomi» medeniyetin mühimsenecek bir parçası...

Ne oldu Ankara lokantalarına kuzum?.. Neden bu kadar genel düşüklüğe uydular? «Tarihi» diye övünülecek bir yere gittik üç arkadaş... «Tarihi»liğin ne derece sefilleşebileceğini, sembol olarak bir de orada gördük... (Başka nerde görmüştük ki?.)

El kadar bir yemek listesi... Kolaylıkların ucuzlukları ile dolu... Üstelik okunmuyor da, kopyanın kopyalığından...

Ertesi gün, içi hortum, bahçesi solucan gibi uzanan, bir «meşhurluğa» daldık öğle vakti. Baştan kokmuş, yanık fil derili palamutlarla oyalandık. Daha ertesi gün, yalnız bakanlar mı tetkik seyahatine çıkacak, biz de kesemize göre tetkik seyahatine çıktık, ve lokanta lokanta dolaştık...

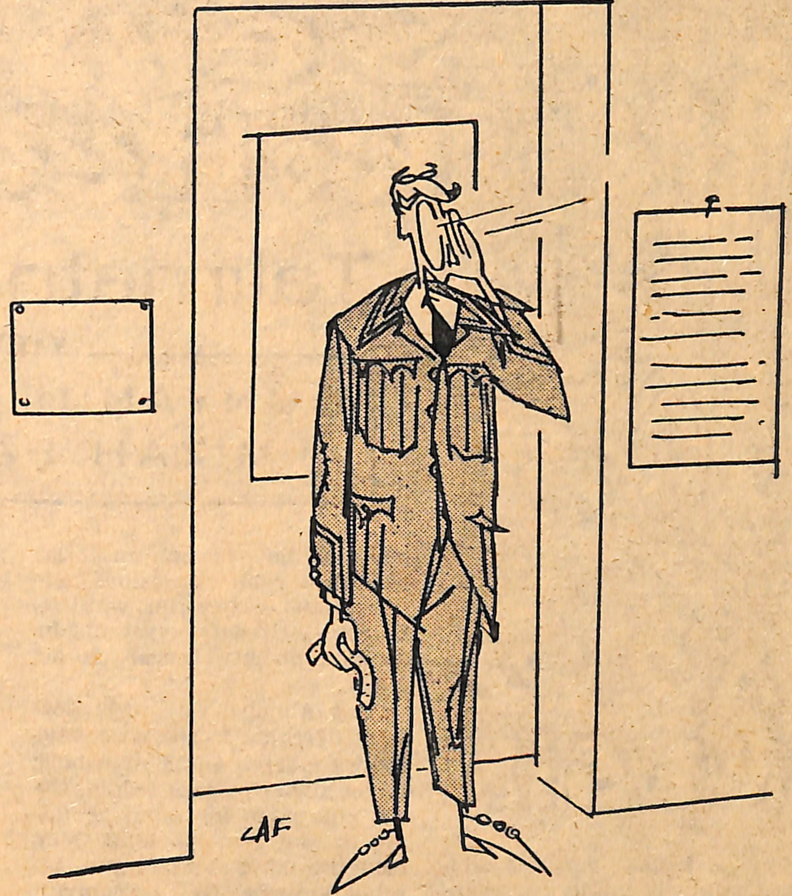
Bir alaturka, kulağı ters tarafından gösteren, «uzun vâdeli» mutfak vardı ki, o tamamen yok olmuş... Çerkes tavuklu, aşureli, dilber dudaklı bir mutfak...

Bir de «cumbadan rumbaya» bir mutfak vardı ki, «à la minute» o da tarihe karışmış!

Milletin «ne sunarlarsa makbulüm» tutumu, sebzelere kadar etkisini göstermiş, sebzelere kadar...

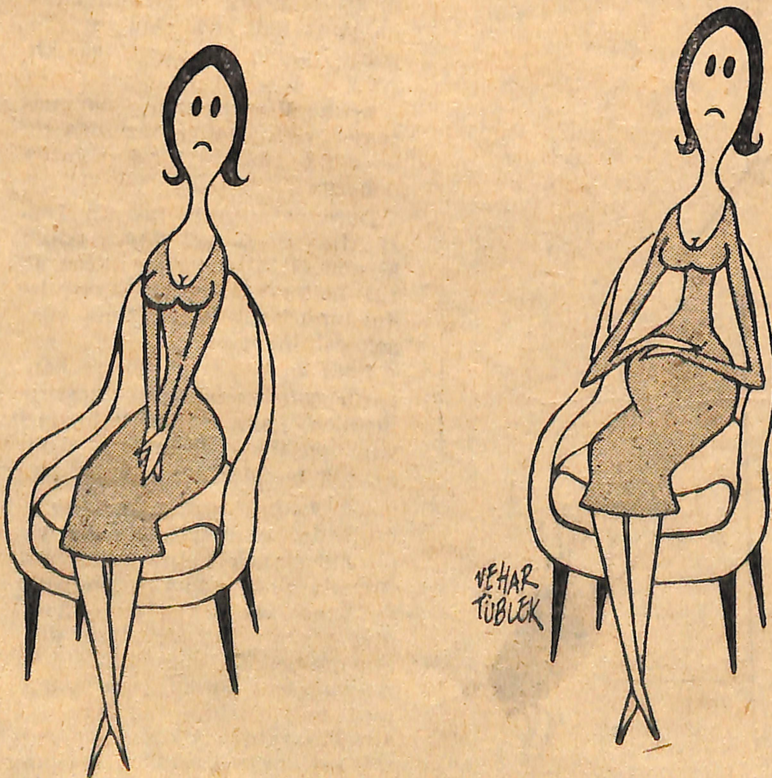
O kuyruk gösterisinde sülünlerin, o dağıldı dağılacak tavşan etlerinin, o hayatı kolay, hayatı hafif gösteren şarapların, bütün o ince gastronominin, bir seviye ifade ettiğini bugün daha açıklıkla, daha acılıkla ve biraz da daha açlıkla anlıyorum!...

«Kadıköyünde 7 mahkemenin hâkimi yok!» — Gazeteler —

Mübaşir — Hâkim Cemil!.. Hâkim Ahmet!.. Hâkim Aliii!..

Gebelik kalkınmamızı önlüyor... —Gazeteler—

Dün:
— Evde kaldım, benim halim ne olacak?

Bugün:
— Hâmile kaldım, memleketin hâli ne olacak?!

Seyyar köfteciler Talimatnamesi

YAHUT

DÜNYANIN EN BÜYÜK MİZAH ŞÂHESERİ

Şimdiye kadar yazılmış dünyanın en büyük mizah eseri hangisidir, diye bir anket açılsa, herkesin bildiği topu toplamı beş-on kitap sayılabilir. Oysa benim şimdi size söyleyeceğim eserin yanında bunlar, mizah değeri bakımından, hiç kalır. Böyle büyük bir mizah eserinin nasıl olup da şimdiye değin kimsenin gözüne çarpmamış olduğuna şaşılabilir. Bilirsiniz; hükûmetlerin, resmî kurumların, devlet dairelerinin, belediyelerin yayınladıkları kitapları kimse okumaz; hele bu yayın bir talimatname olursa hiç okur bulamaz.

Sözünü ettiğim eşsiz mizah eseri de bir talimatname olduğu için, ne yazık ki, kimse onu okumadı. Yoksa, çekici bir ad konularak, güzel resimli bir kapak içinde satışa çıkarılmış olsaydı, inanınız, kitap satışı pek kısır olan yurdumuzda bile on binlerce satar, kısa zamanda dünya dillerine çevrilir, bütün çabalarımıza kulak asmayıp hâlâ bizi tanımamak için inat eden Avrupalı ve Amerikalılara da, böylece kendimizi tanıtmış olurduk.

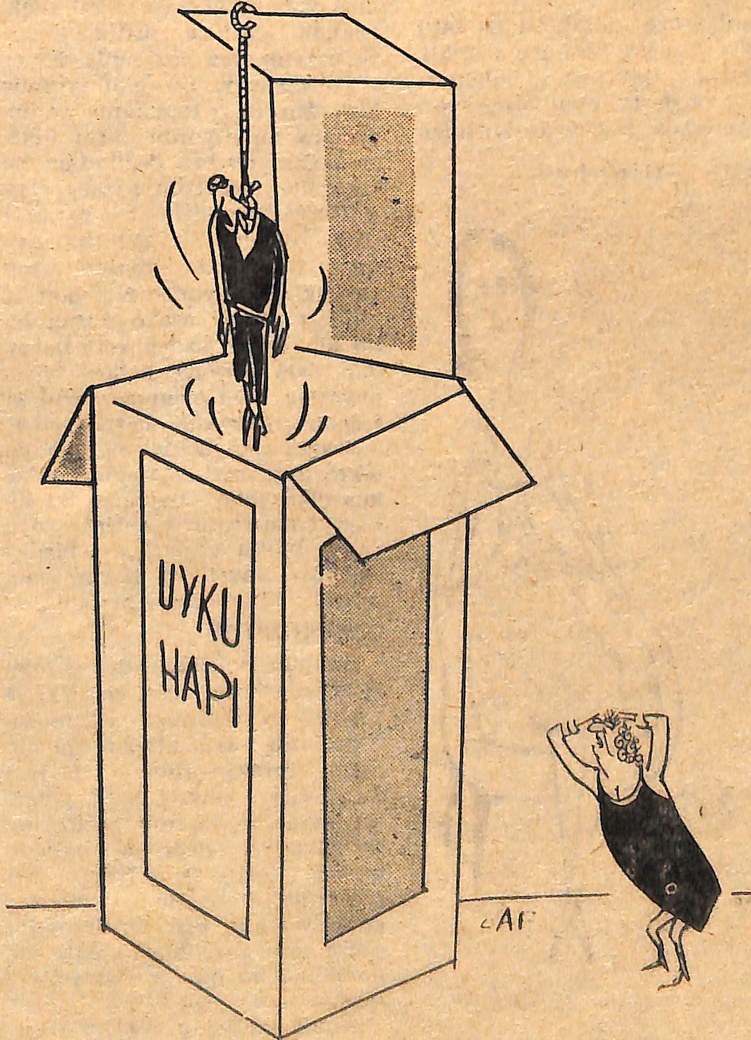
Bir sürü övgüyle sözünü ettiğim bu büyük mizah eserinin yazarını merak etmişsinizdir. Kendimi övmek gibi olmasın ama, bu eserin on birde bir yazarı, daha doğrusu on birde bir yaratıcısı da benim; çünkü bu büyük eseri on bir kişi yarattı, bunlardan biri de bendim. Böylece eserin on bir bölü bir oranda şeref payı da bana düşüyor.

Optik mühendisi olduğumu, edebiyatla uzak-yakın hiçbir ilintim bulunmadığını bilenler, böyle güçlü bir mizah eseri yarattığıma inanmıyorlar. Buna ben de şaşıyorum. Yalnız benim değil, öbür on arkadaşımın da sanatla, edebiyatla en küçük bir ilişkileri yok. Ama iki sözü yan yana getiremeyen, doğruca bir mektup bile yazamayan bizler bir araya gelip birleşince, işte bu mizah şaheserini yarattık. Demek, birlikten kuvvet doğduğu gibi, birlikten mizah da doğuyor.

Önce Almanya'ya, orda dört yıllık öğrenimden sonra da Amerika'ya giderek Optik mühendisi ve bu alanın uzmanı oldum. Optik, çok geniş bir bilim ve teknik dalıdır. Ben bu dalın «Merceklerin odak noktalarının parabol kesişmeleri» uzmanıyım. Biz, bütün dünyada bu işi bilen sekiz uzmandık.

Başlangıçta böyle bir bilim dalı olduğunu bile bilmiyordum. Bana optik, ses uyumu bakımından ermeni yemeği «topik» gibi gelirdi de gülerdim. Zamanla kabiliyetlerimin bu alanda çok gelişkin olduğunu gören hocalarımın direnişi ve bana uygulanan test sınavları sonunda hepsi hepsi benimle sekiz kişi olan bu işin uzmanlarından biri olmuştum. Bu sekiz uzmanın en genci de bendim, benden sonraki en genç uzmanın yaşı altmış sekizdi. Onun için bilim dünyasında bana «optik çocuğu» diyorlar, ben de bu lâkaptan ulusum adına övünüyordum. Buluşlarım iki kere altın madalya ile değerlendirildi. Araştırmalarımla ilgili yazdığım kitap, teknik üniversitelerde öğrenim kitabı oldu. Profesördüm, dört bin dolar aylığım vardı.

«Uyku hapı ile intihar edenler çoğalıyor!» — Gazeteler —

— Eyvahlar olsun, bizim herif hapı yutmuş!

«Merceklerin Odak Noktalarının Parabol kesişmeleri» teriminden belki bir şey anlıyamazsınız, onun için kısaca açıklıyayım; biz, dünyamızdan ışınları bile görünmeyen, milyarlarca ışık yılı uzaklıktaki gezegenleri bile görebilecek güçte teleskop merceklerinin yapımı için hesaplarla uğraşırız.

Devletin açtığı yarışma sınavını kazanarak Avrupa'da ve Amerika'da öğrenimimi yaptığımdan, «mecburî hizmet»imi yapmam için hükûmet beni Türkiye'ye çağırdı. Bağlı olduğum bilim kurumu ve üniversite de beni bırakmak istemedi. Devlete olan borcumu ödeyip beni mecburî hizmetten kurtaracaklardı. Bunu duyan babam, bana çok ağır bir mektup yazdı: «Benim kanımdan gelen bir evlâtsan hemen memleketine döner, kendi vatanında hizmet edersin. Bu fakir millet seni, ekmeğinden, giyiminden keserek yetiştirdi, adam etti. Şimdi sen tam yurduna olan borcunu ödeyecek çağa gelince kaytarıyor, vazifeden kaçıyorsun. Sen benim oğlumsan bu alçaklığı yapamazsın!»

Bundan sonraki mektubunda da «Emeklerim haram olsun, babalık hakkım gözüne dizine dursun» diye yazıyordu.

Babama, dışardan da yurduma yararlı olabileceğimi uzun uzun yazarak anlatmaya çalıştım. Bu mektubuma cevabında babam, iki sayfa dolusu sövdükten sonra, mektubunu şöyle bitiriyordu: «Eşşek oğlu eşşek... Benim, senin gibi nankör evlâdım yok...»

Durumumu seçemediğim için, düşüncelerine inandığım İstanbul'daki bir arkadaşıma yazıp akıl danıştım. Cevap geldi: «Sana Amerika'nın değil, yurdunun ihtiyacı var. Senin yurtseverliğinden, böyle bir soruyu bile beklemezdim.»

Şaşkınlık içindeyken, annemin mektubu geldi: «Yavrum, babana inme indi, sağ yanı tutmuyor. Uykularında seni sayıklıyor.»

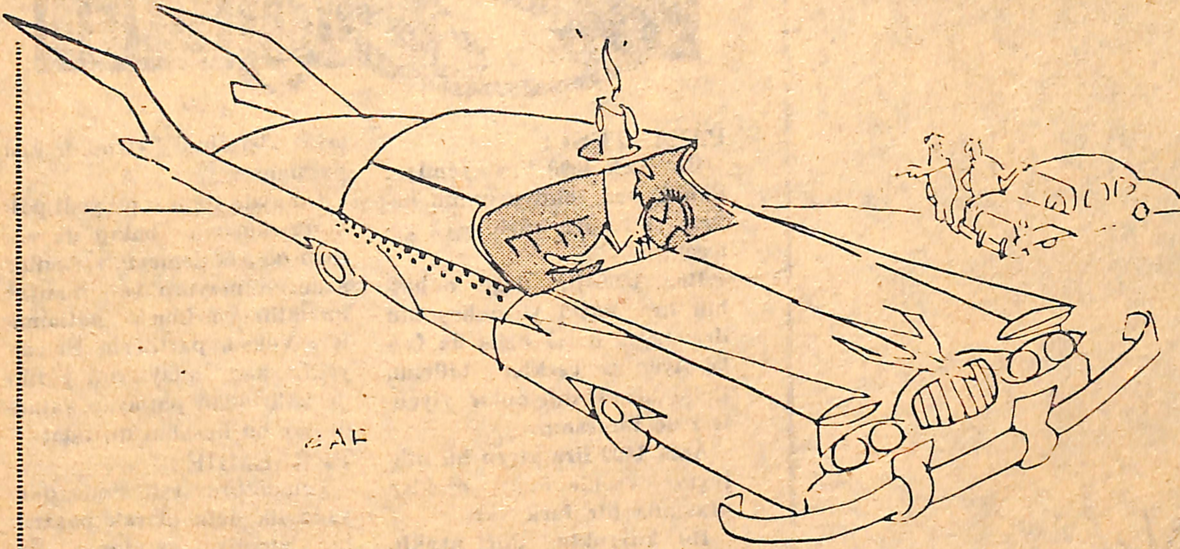
Artık ne gezegenler, ne mercekler, ne optik umurumdaydı, ne varsa yüzüstü bırakıp yurda döndüm.

Dünyayı sırtında taşıyan Tanrı Atlas'ın gücünü duyuyordum kendimde; Türkiye'nin altına girip, halter kaldırır gibi, yurdumu omuzlarımda yıldızlara yükseltecektim sanki...

İlgili makamlar, iki ay benerde çalıştıracaklarını kestiremediler. Bana bir iş bulmaları için öylesine başlarını ağrıttım ki, çok bunalan bir bay,

— Düşünüyoruz oğlum, dedi, bu kadar okumuşsun, elbet sana bir ekmek kapısı bulacağız. Boyuna gelip gitme... Sen gelip de bana, amca ben ne olayım, diye sordun mu? Gitmişsin dürbün mühendisi olmuşsun... Ben ne yapayım? Şimdi sana iş bulmak için dürbün fabrikası mı kuralım yani... Allah Allah, çattık yahu, doktorluk, dişçilik, kimyagerlik, mühendislik gibi bir sürü iş varken, dürbün mühendisi olmak şeytanın bile aklına gelmez be...

«Trafik kaidelerine riayet etmiyen şoförler Balmumcuya götürülüyor.» — Gazeteler —

— Vay canına, bizim Ahmet muma dönmüş!

Öyle utandım ki,

— Haklısınız efendim... diye mırıldandım.

— Uygun bir iş bulunca mektupla bildiririz... dedi.

Bu arada babam, da «Ben son günlerimi yaşıyorum, mürüvvetini görmezsem, gözlerim açık gideck, seni evlendireceğim» diye tutturdu. «Daha işim bile yok, para kazanamıyorum» dedimse de «Amerika'da okumuş mühendise varmak için kızlar kuyruğa girmiş» dediler, beni zorla kuyruktaki kızlardan seçtikleri biriyle evlendirdiler. Bütün aile, zavallı babamın emekli maaşıyla geçiniyoruz. Karım da alesta bekler dururmuş, hap diye gebe kalmaz mı!

Devlet dokuma fabrikalarından birine atandım.

— Dokumadan, iplikten anlamam... dedimse de,

— Ne de olsa mühendissin, burdakilerden daha iyi anlarsın... dediler.

İşe başladık, gelgelelim, verdikleri aylıkla geçinemiyoruz. «Sana Amerika'nın değil yurdunun ihtiyacı var» diye mektup yazan arkadaşım da bu sırada Belediye Başkanı olmuştu. Gittim ona:

— Arkadaş, sözünüzü dinledik, vatandır dedik, geldik. Kirayı ödeyemediğimden ev sahibi icraya verdi. Ben yine Amerika'ya döneceğim!

Belediye Başkanı olan arkadaşım,

— Olmaz, memleket senden istifade edecek... dedi.

— Edin öyleyse... İşte memleket, işte de ben...

— Hele bir-iki gün sık dişini, ben sana paralı bir iş bulurum.

Gerçekten üç gün sonra telefonda,

— Yerin hazır, aybaşında işe başla! dedi.

— Ne işi?

— Pek sana uygun değil ama, parası iyidir. Belediyenin Mezarlıklar Müdürlüğünde, bir de Temizlik İşleri Müdülüğünde iki kadro açıldı, hangisini beğenirsen orda çalış?

— Şakayı bırak yahu...

— Şaka değil... Mezarlıklar Müdürlüğündekinin işi daha da kolaydır.

Düşündüm kendi kendime, ha dokuma fabrikasında oturmuşum, ha Mezarlıklar Müdürlüğünde; nasıl olsa ikisi de bilmediğim iş...

Her sabah, büyük bir dikkatle, içinde bir eski dolap, bir masa, iki sehpa, üç de koltuk bulunan, Mezarlıklar Müdürlüğündeki odama gidiyor, paydos olmadan da oradan ayrılmıyordum.

İlk aylık ücretim olarak elime sekiz yüz lira verdikleri zaman şaşırdım, doğru Belediye Başkanına gittim:

— Ben fabrikada bin lira alıyordum da geçinemiyordum, sekiz yüz lirayla nasıl geçinirim?

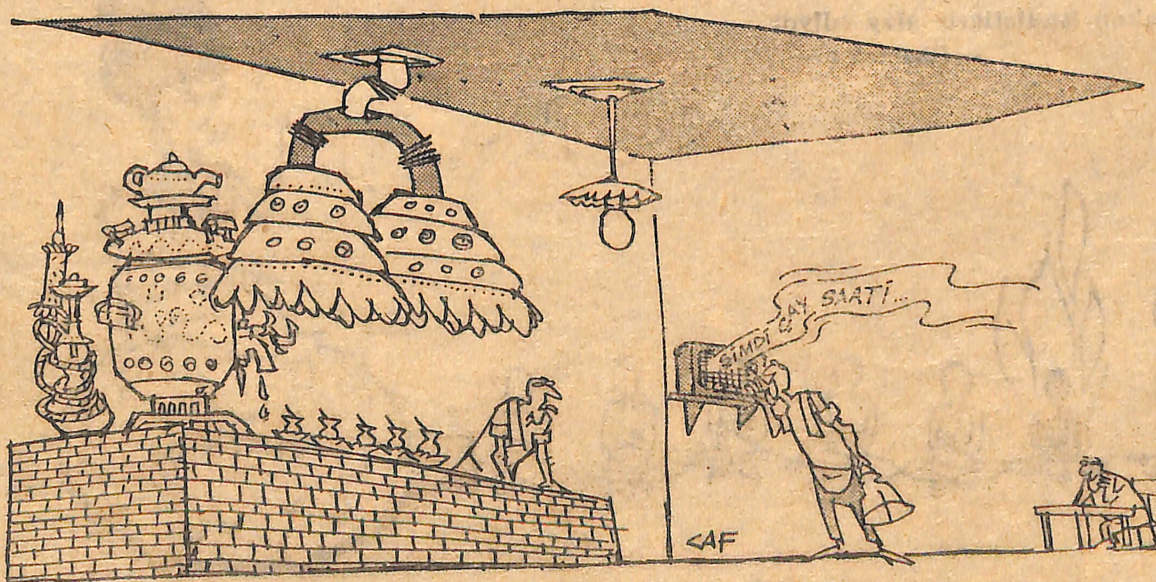
— Sen aylığına ne bakıyorsun, dedi, aylık semboliktir. Komisyonlara üye olduğun zaman, ek görev karşılığı yüksek ödenek alacaksın.

— Ne gibi komisyonlar?

— Senin yetkili olduğun alanlarda düşünceni alacağız .

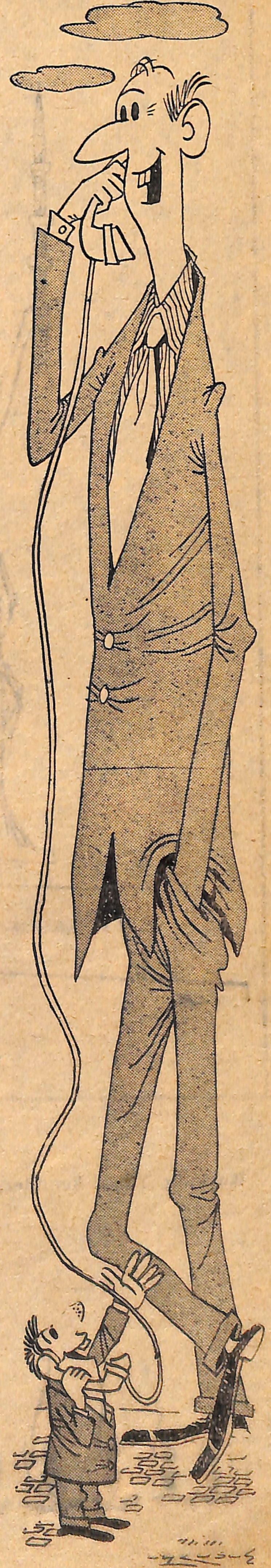
En sonunda, yurduma yararlı olabilecektim, sevinç içindeydim.

Bir sabah, masamın üstünde, daktiloyla yazılmış, Belediye Başkanı imzasını taşıyan bir kâğıt buldum. Daktilo makinesinde belki sekizinci, belki on sekizinci kopya kâğıdıyla yazılmış olduğundan, silik yazıları hiç okunmuyordu. Sora soruştura bu yazının ne olduğunu öğrenebildim. Beni, bir komisyona üye yapmışlardı. Belediyeden on bir görevli «Seyyar Köftecilere mahsus talimatname» hazırlıyacaktık.! (Arkası var)

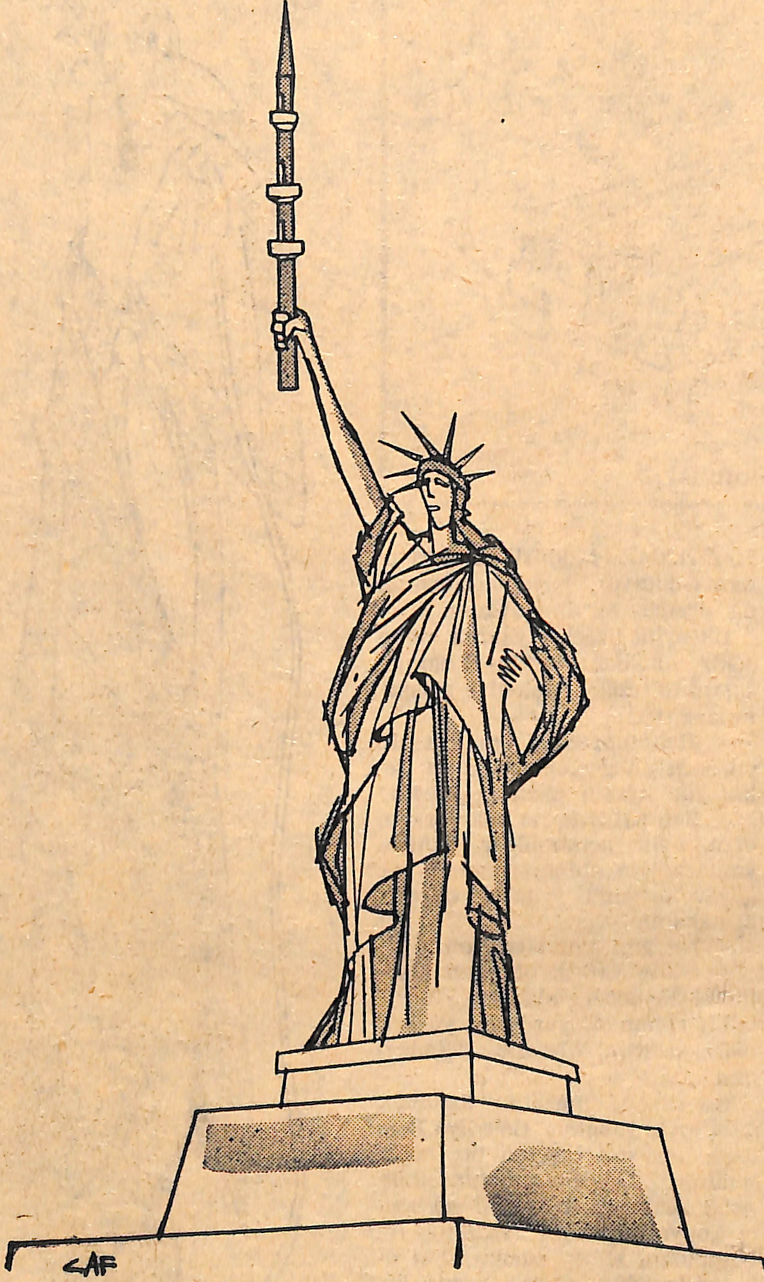
— Çay biiir... Demli olsun!

Türklerin boyu uzuyor.
— Gazeteler —

— Oralarda havalar nasıl Nuri beyciğim?.

«Amerika'da müslüman olanlar çoğalıyor» —Gazeteler—

Yazısız

7 gün

PAZARTESİ :

Bir eşek 1500 lira yemiş... Şimdi, her okuyucumun hatırına bir sürü böyle eşek gelecektir.

Ben, 1500 lira değil, onbeşbin lira, hattâ yüzonbeş bin lira, hattâ hattâ daha da fazla yiyen ne eşekler bilirim. Belki sizler milyonlar yiyenleri de tanırsınız.

Ama 1500 lira yiyen bu mütevazı eşekle öbür eşekler arasında bir fark var:

Bu, kuyruklu, dört ayaklı, uzun kadife kulaklı, sırtı semerli sahici eşek.. Ötekiler gibi insan kılığına girmiş kurum satan sahte eşeklerden değil. Havadisin tek şaşılacak tarafı bu!

SALI :

Eski İran Kraliçesi Süreyya, ilk filminde de hayattaki rolüne çıkacakmış: Çariçeliğe...

Dedikodusu tarihleri dolduran Katerina'yı bilirsiniz. Her gecesini, muhafız alayından seçme bir delikanlı ile geçiren çariçe, bir gecesini de Prut kıyısında kurulu serdar çadırında bizim Baltacı Mehmet Paşaya bağışlamıştı: Osmanlı İmparatorluğunun hayatını baltalatmak pahasına!

Bu denemenin Süreyya için tehlikeli olmayacağını sanırız: Malûm ya, sabık kraliçenin çocuğu olmuyor!

ÇARŞAMBA :

Geçen gün İstanbul'da bir patlama oldu: Filiz gibi kızların, filinta gibi delikanlıların parçalandıklarını, yaralandıklarını gördük...

Şimdi elimdeki gazetede okudum: Bu yıl içinde İstanbul'da yedi patlama olmuş, sekiz kişi ölmüş, yirmibir kişi yaralanmış...

On ayda topu topu yedi patlama oluşuna bakıp da «Aman ne az» demeyiniz. Bunlar sadece maytap ve mantar imalâthanelerindeki patlamalar. Yoksa, partilerin Belediye Başkan adaylarını görüp de kahrından patlayan vatandaşlar bu hesabın dışında!

PERŞEMBE :

Tulane Üniversitesinde, dünyada ilk defa olarak başarılı bir ameliyat yapılmış: Bir kadına maymun böbreği takmışlar...

Hayvanlarla aramızda bazı değişikliklerin yapılması insanlık için faydalı olur sanırım:

Kocasını, babasını, arkadaşını tırmalayan bazı kedi yaradılışlıların damarlarındaki kanı köpek kanı ile değiştirmek fena mı olur?

Gazetecilik mesleğine gireceklerin göğüslerindeki kalbi bir aslan kalbi ile değiştirmek yine yerinde olur sanırım.

Eşekten, tilkiden, kurttan, hattâ mümkün olsa, karıncadan bile insana aktarılacak nice parçalar vardır. Ama nemelâzım, söylersem üstüne alınan olur belki...

CUMA :

Amerika'da Türk, Türkiye'de Amerikan modası aldı, yürüdü.

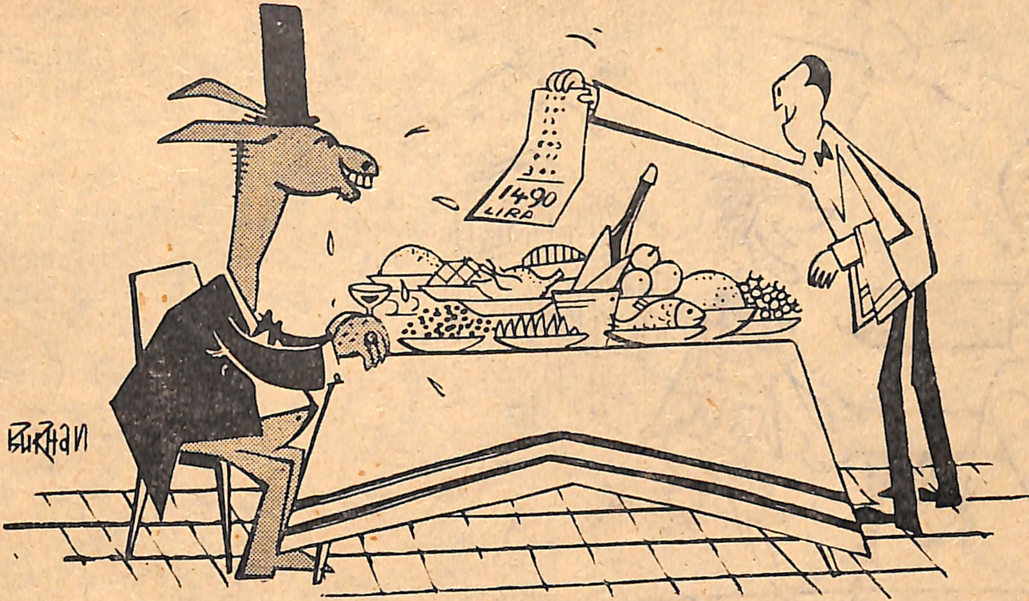
Gazetelerde okuyorum: Amerikalılar şiş kebabına bayılıyorlar. Amerikalılar domatesli pilâva bayılıyorlar.. Amerikalılar fıstıklı baklavaya bayılıyorlar.. Amerikalılar Türk kahvesine bayılıyorlar.. Derken efendim, Amerikalılar kâtibim şarkısına bayılıyorlar, Türk rakısına bayılıyorlar ve tabiî bunların arka-

Korkunç Yenge kendilerini yakan Budistlerle alay ediyor.
— Gazeteler —
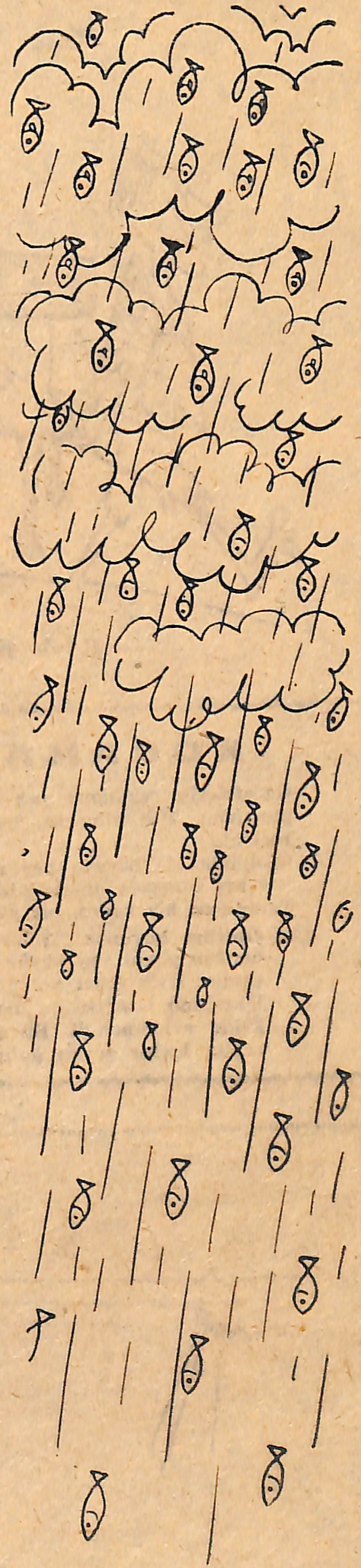

Bayan Nhu — Bir Budist daha kızardı!..

Bir eşek 1490 lira yedi. (Gazeteler)

Çüşşş!.

«Bir köye balık yağdı»
— Gazeteler —

sından da göbek havasına bayılıyorlar.

Şimdi Amerikada kaç göbek dansözü varmış, biliyor musunuz?.. Dörtyüz!

Demek millî ihracatımız arasına doktordan, mühendisten sonra bir de bu girdi.

E, bu bayılma tek taraflı mı?.. Değil... Amerikan dediler mi, ağzımızın suyu akıyor: Amerikan çikleti, Amerikan şarkısı, Amerikan cazı, Amerikan yatağı, Amerikan yorganı, Amerikan külotu, Amerikan sigarası, Amerikan çorbası... Amerikan pazarları hep bu yeni dünya döküntüleri ile dolu...

Hele Amerikan çavuşu dedin mi, ağzı sulanmıyan kız pek az!

Yalnız merak ettiğimiz şu: Gittikçe artan bunca kaynaşmadan, bunca oynaşmadan sonra bakıyoruz, yine Türkiye eski Türkiye, yine Amerika eski Amerika... Ne biz biraz Amerikalılaşıyoruz, ne Amerika biraz Türkiyeleşiyor... Neden acaba?

CUMARTESİ :

Ünlü bir Fransız şairi, bir Fransız sanatçısı öldü: Jean Cocteau... Bilir misiniz? Cocteau Türk basınında bir şairle bir romancının ağız dolusu tartışmasına sebep olmuştu.

Ali Nacai Karacan'ın çıkardığı bir gazete vardı eskiden: İkdam. Tıpkı, yokuşumuzun bir numaralı sevilen patronu Ercüment Karacan'ın Milliyet'i gibi başta gelen gazetelerdendi. Babasının gazetesi de...

Ahmet Haşim, İkdam'da «Bize göre» başlıklı fıkralar yazardı. Hâlâ güzel hâlâ eskimemiş pırıl pırıl fıkralar...

İşte bir yazısında, Cocteau'dan bahsederken, kırk yaşında demişti galiba...

Meğer kırk değilmiş miş de kırkbir buçuk muş... Peyami Safa, Haşim'in bu birbuçuk yıllık cehaletine kendi sütunundan bir taş attı. Haşim durur mu ki?.. Bir taş da o Peyami'ye savurdu ve edebiyat kavgası bir Sulukule kavgasına döndü.

Tek yolu vardı Haşim'i çıldırtmanın: Ona, Bağdatlı olduğu için «Arap» demek... Peyami de, yazısına bu araplığa göz kırpan bir başlık koydu: Ya seydi!

Edebiyatın ve edebin sınırlarını çok aşan bu kavga, galiba Süleyman Nazif'in şu güzel cümlesi ile bitti:

«Bağdadı verdik, bari Haşim'i vermeyelim!»

PAZAR :

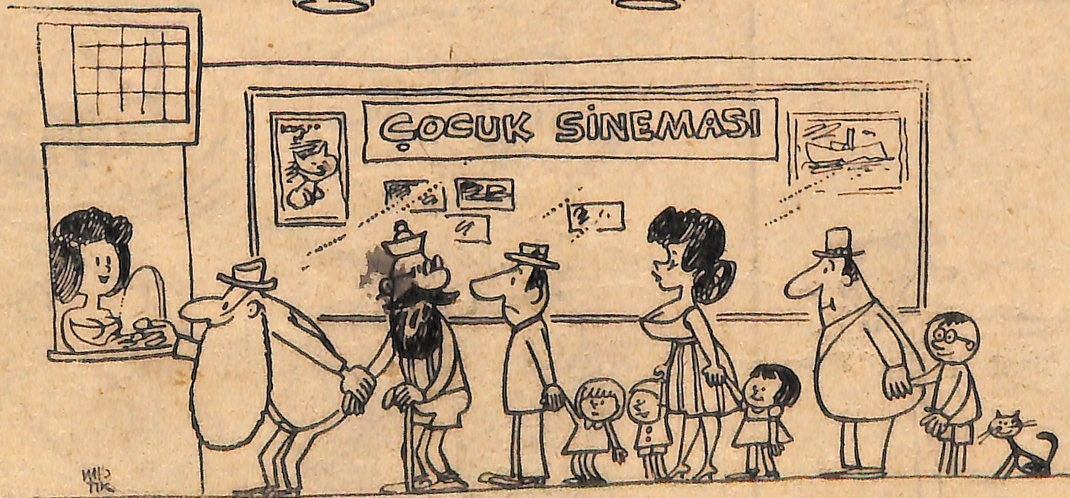
Batı Almanya'nın ünlü Başbakanı Adenauer, ondört yıl hizmetten sonra, oturduğu koltuktan kalktı...

Bu koltuğa oturduğu günkü Almanya ile kalktığı günkü Almanya'yı düşünen dünya politikacıları, aradaki akıl üstü farkı tek kelime ile adlandırıyorlar: Mucize!

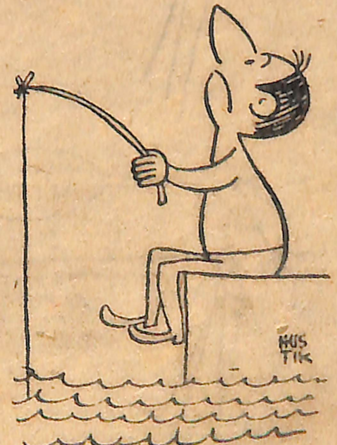
Bugün Adenauer 87 yaşındadır. Bir zamanlar, Atatürk'ün de böyle bir Başbakanı vardı: Şirketleri Türkleştiren, demiryollarını döşeyen şeker fabrikalarını kuran, dokuma tezgâhlarını işleten bir Başbakanı, değil mi?

Acaba 80 yaşındaki o Başbakanımız, o geçmiş günlerin bahtiyar iyimserliği içinde Adenauer'e bakıp:

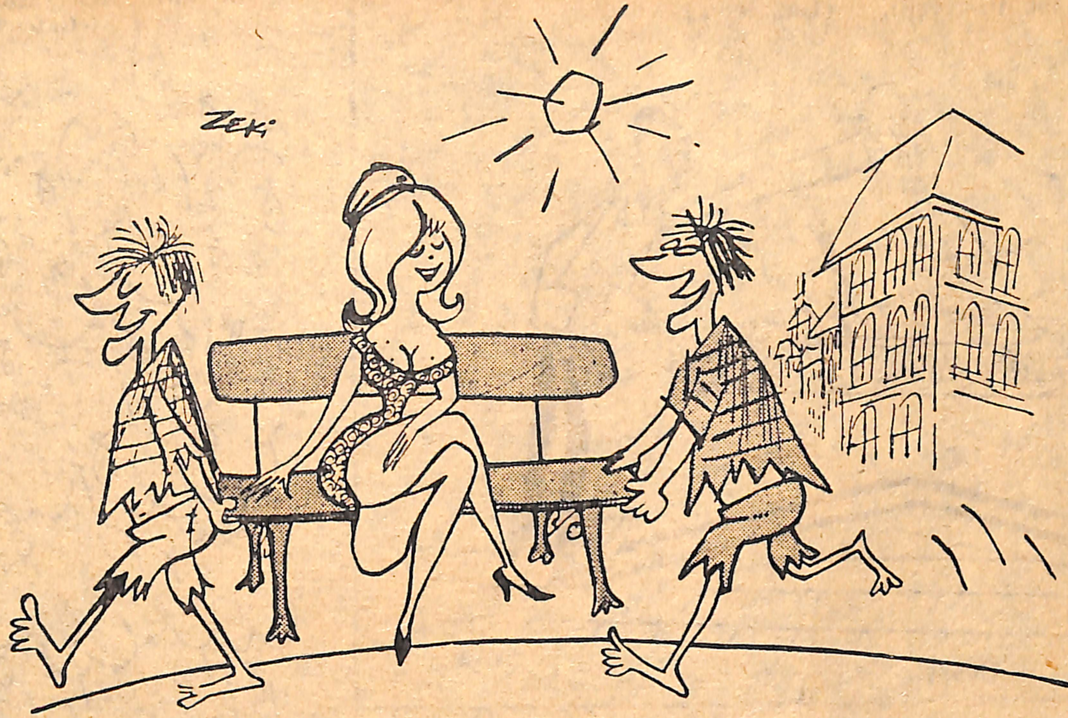
— «Daha yedi yılım var» diyor mudur?.. Diyebiliyor mudur?

— Sağ olsun, babam büyüdüğümü bir türlü kabul etmez!.

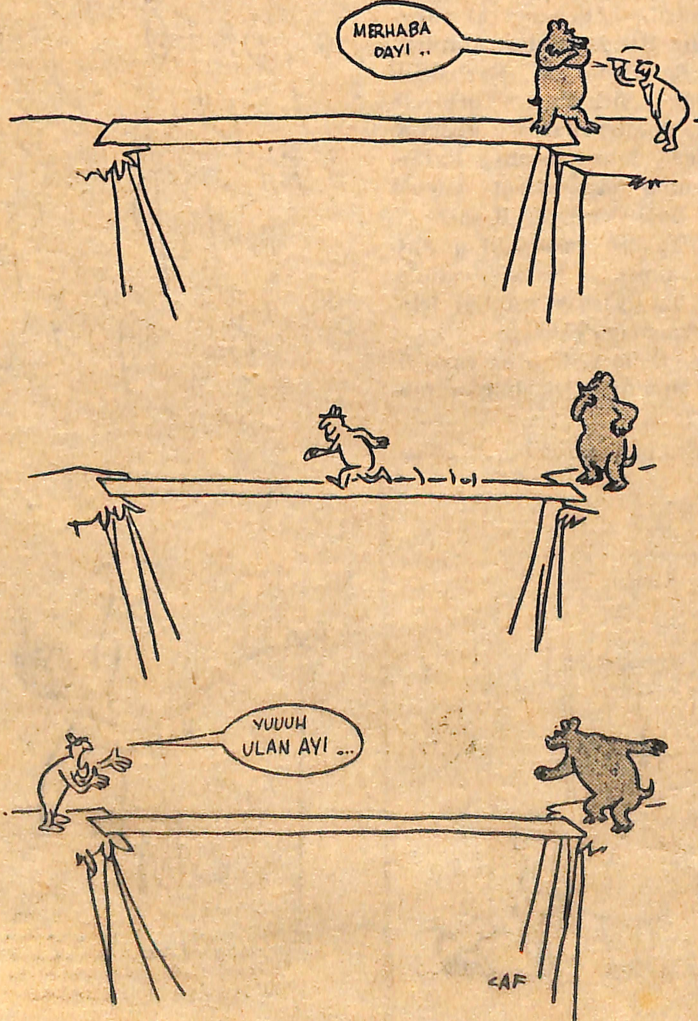
Yazısız

— Böyle hava bulunmaz abla, sizi biraz gezdirelim!

KOCAMAN LÂFLAR

* Gazetelerin yazdığına pek inanma. Ama gine de onu satın almalısın. Hiç olmazsa, inanılmaması gereken şeyleri öğrenirsin!..
* Otobüste bir bayana yer vermenize bir şey demiyoruz. Fakat hiç olmazsa, ineceğiniz yere kadar sabrediniz.
* Tanıdığım bir kadın, bir gün bana şöyle demişti:
— Ömrüm boyunca iki büyük felâket geçirdim. Birincisi, benden yirmi yaş büyük bir erkekle evlenmemdi. Zira kocamın artık bana verebileceği hiçbir şeyi kalmamıştı. Felâketimin ikincisi ise benden yirmi beş yaş küçük bir erkekle evlenmemdi. Bu sefer de benim kocama verebileceğim hiçbir şeyim kalmamıştı.

Geçim dünyası!

İşe yaramaz

Kadıncağızın biri karakolda damadından dert yanıyordu.

— Korkuyorum komser bey.. Damadım ikide bir işe yaramayan şeyleri yakaladığı gibi pencereden dışarıya fırlatıyor..

— Peki ama bayan!.. Bunda korkacak ne var?.

— İyi ama, ara sırada benim de bir işe yaramadığımı söylüyor!..

* * *

Oyun

Küçük Aytekin babasına:

— Haydi, dedi, gel oynayalım.

— Vaktim yok yavrum.

— Niçin yok?

— Çalışıyorum.

— Niçin çalışıyorsun?

— Para kazanmak için.

— Niçin para kazanacaksın?

— Sana yemek parası yapmak için.

Aytekin düşündü:

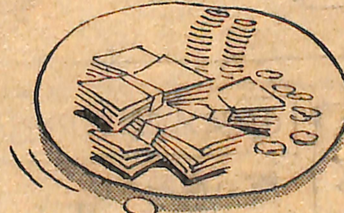
— Karnım tok, yemiyeceğim. Haydi gel oynayalım.

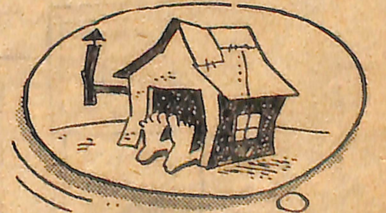
Kızl

Ne baştan sav, ne çok umdur,
Kadın hissi hep gizlenir.
Sevda arsız bir tohumdur:
Az zamanda filizlenir!

* * *

Ara sıra maddî delil,
Bâzan dikleş, bâzan eğil.
Avcılıkta düz yol değil,
Orman veya çöl izlenir!

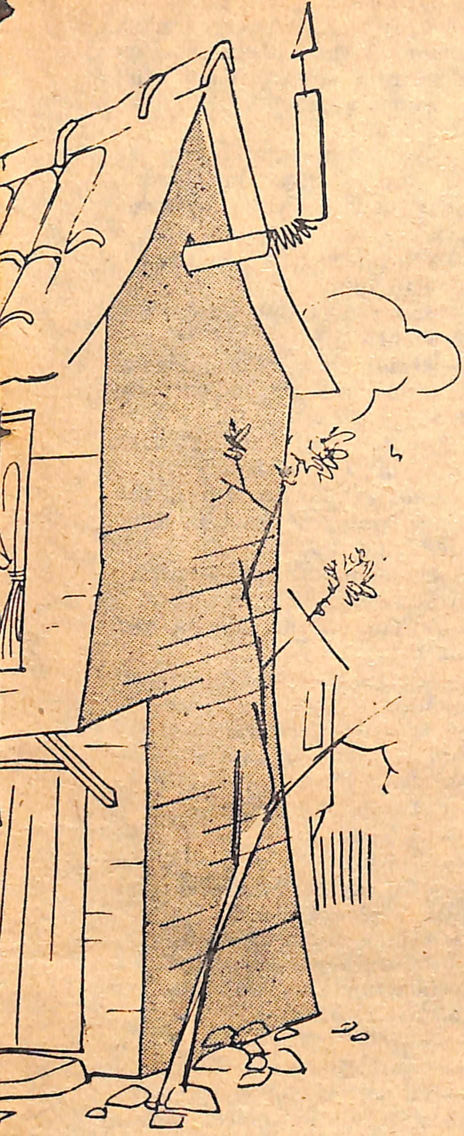

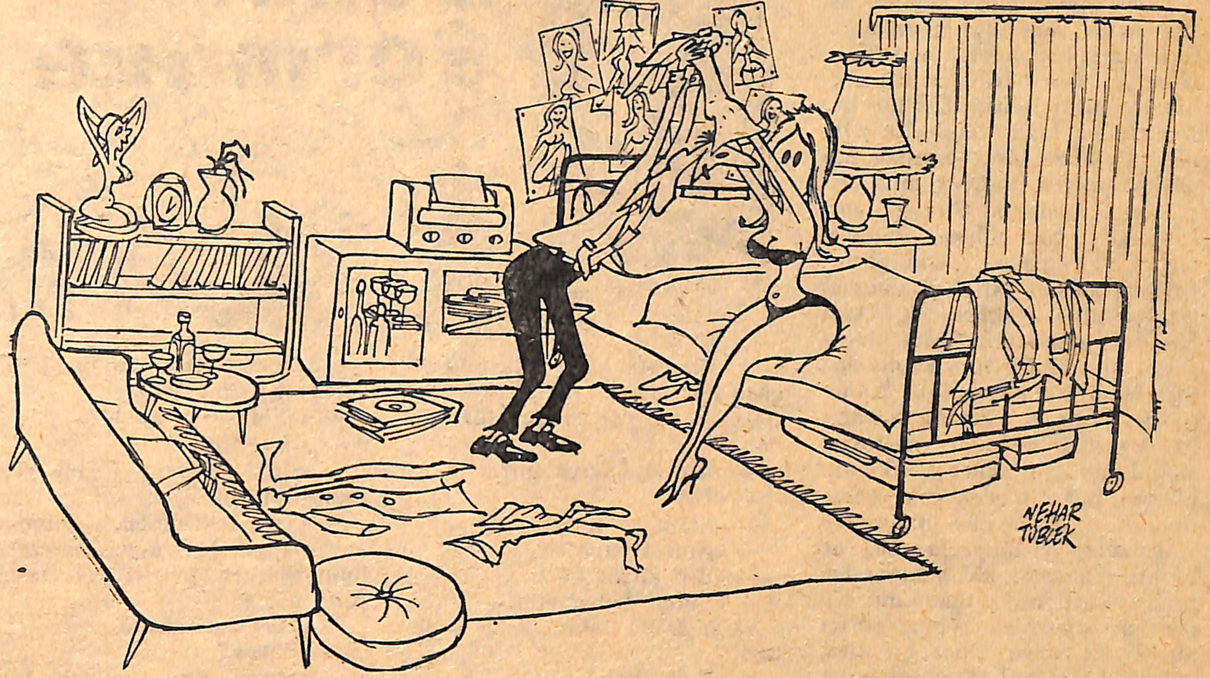

«Hayâl içinde akıp geç

sız

Yurdumuzda çıplaklar kampı kurulacak.. — Gazeteler —

— Biraz sonra sevgilini çıplaklar kampına âza olacaksın!..

ıra

em caz dinle, hem ince saz,
düğürt sanıp etme çok naz.
ugün tüysüz gördüğün kaz
ir bakarsın semizlenir!

* * *

ediklerim bayat sakız,
özlerime ne kan, ne kız.
alla değil evlenen kız
nlâkiyle çeyizlenir!..

Salâhattin KUTLU

Bütününü birden

Adam, mahcup bir tavırla eczacının yanına sokuldu:

— Rıza bey.. Dün verdiğiniz fitil bende fena halde bulantı yaptı. Ne yapmalıyım dersiniz?

— O halde yarım yarım kullanınız efendim..

— Oh! Çok teşekkür ederim. Zaten bütününü birden yutmak o kadar güç oluyordu ki!..

* * *

Ay mı, güneş mi?

İki berduş arasında:

— Ayı mı seversin, güneşi mi?

— Ayı severim.

— Niçin?

— Geceyi aydınlatıyor, üstelik sarhoş olunca kafamı ağrıtmıyor. Güneşin bana bir faydası yok, çünkü sabahtan akşama kadar uyuyorum!

* * *

Kimden kazanalım?.

Müşterinin biri satıcıya,

— Canım pahalı söylüyorsun.. Ben senin dostunum. Bizden de kazanmayıver.

Satıcı cevap vermiş.

— Dosttan kazanma, düşman zaten yanıma gelmez.. Peki biz kimden kazanalım?.

KOCAMAN LÂFLAR

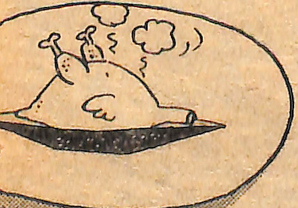
* Evet evet haklısınız!.. Allah bekârların yardımcısı olsun. Ama evlilerin daha çok yardımcısı olsun.

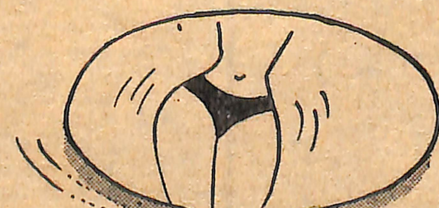
* Canınız istiyorsa hep doğuya doğru gidebilirsiniz. Fakat bir gün batıdan geri döneceğinizi unutmayınız.

* Eğer aşk kapınızı çalmışsa, bırakın içeri girsin. Fakat siz lütfen dışarı çıkınız!..

* Eğer karınız, elindeki birçok imkânlara rağmen, hâlâ mesut olmadığını söylüyorsa, muhakkak ki haksızdır. Fakat sizin buna öfkelenmeye hakkınız yoktur. Çünkü, siz, bu imkânları ona verdiğiniz için, ondan daha fazla haksızsınız...

* Bir arkadaşım vardı. Karısına bir köpek kadar sadıktı. Fakat hiçbir zaman bir köpek kadar iyi bekçilik edemedi!..

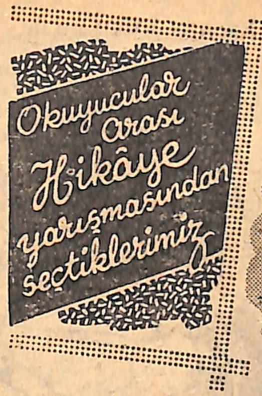

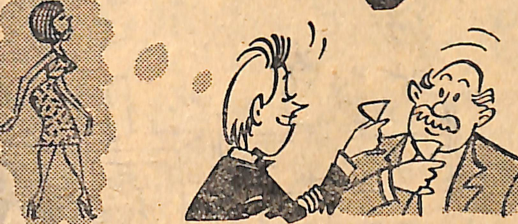
rü derbederim!»

Yazısız

Döner Sermaye

Tanrı var arada, niye yalan söyleyeyim? Hem neden efendim, neden utanacak mışım?.. Sevmek suç mudur? Genciz, askerliğimiz yeni bitmiş, kanımız fıkır fıkır! Kız deseniz deli fişek. O hepimizden fıkırdak!.. Bir geçmiyor mu önümüzden, Allah be! Ne kız, ne kız... Hepimize ayrı pas. Ağzımıza birer parmak bal sürüp gidiyor, gidiyor ama içimiz de onunla beraber gidiyor. Kalkıp ardına düşsek olmaz. Hep birbirimizden sıkılıyoruz. Birimiz kalkıp yürüse, tamam, bütün millet ayaklanacak. Ardı sıra yutkunmaktan başka birşey gelmiyor elimizden. Yalnız biz mi? Hadi biz genciz, adı üstünde delikanlıyız, üstelik bekârız da. Ya evli barklılar, ya torun sahibi hinoğlu hinler?.. Yemin ederim, onlar bizden çok yutkunuyorlar. Ne de olsa malın iyisini bizden iyi biliyorlar. Ne var ki biz onlardan bir bakıma üstünüz. Nasıl mı? Anlatayım: Kızın bir babası var, eh!.. Saçları ak mı ak, boyu kısa mı kısa, efendi mi efendi. Velhasıl baba mı baba. Hem de hepimizin babası. «Baba» diye fır dönüyoruz çevresinde. O hinoğlu hinler, o yaşlılar da «baba» diyecek değiller ya. Biz, hiç olmazsa, kızın babasına «baba» demekle, kızla bir yakınlık kuruyoruz. İçli dışlı oluyoruz. Belki olmuyoruz, ama bize öyle geliyor.

— «Baba çay mı, kahve mi?»

— «Baba bir nargile iç!»

— «Baba sinemaya gidelim mi?»

Baba şöyle, baba böyle... Adam, sultanlar gibi yaşayıp gidiyor aramızda. Tanrı bilir ya, bir gün olsun çay kahve parası vermemiştir. Babanın kızı kız değil, döner sermaye mübarek!..

Baktım, iş çayla kahveyle olacak gibi değil, «oldu olacak» dedim, «babayla şöyle kafaları bir çekelim.» O'ndan önce gidip, Şahap'ın kahveye oturdum. Biraz sonra damladı.

— «Merhaba evlât!» dedi.

— «Merhaba baba!» dedim.

Sözde kederli, sözde dünya yıkılmıştı da altında kalmışım gibi pozlar takındım.

— «Düşüncelisin evlât», dedi. «Bir yerden kazık mı yedin?»

— «Yo baba...»

— «Kolanya aldın su mu çıktı?»

— «Hayır!»

— «E'si, m'esi yok. Canım sıkılıyor. Şöyle bir içeyim, diyorum. İçeyim ama, içki arkadaşla içilir. Nerde şimdi öyle arkadaş?»

— «Doğru. İçki arkadaş ister. Şöyle güngörmüş, halden anlar, insanın derdini kendi derdi bilecek arkadaş: Benim gibi!»

— «Deme baba!»

— «Dedim gitti be evlât...»

Kolkola girip, Salih Dayı'nın içkili lokantasına yöneldik. Salih Dayı kapılardan karşıladı...

«Vay babacığım! Sen buralara düşer miydin?» diye sarıldı eline, şapur şupur öptü.

Baba da içermiş ha! Sağlama, bizim bir ellilik gitti, diye düşündüm. Pilâvdan dönenin kaşığı kırılsın. Ne demişler efendim: Kalkınma dediğin pilâvla olur. Pilâvsız kuru fasulyenin gözü kör olsun!

— «Baba, var mısın bir şişe daha?»

— «Bir şişe daha mı?..»

— «Hı!»

— «Salih, evlâdım!»

— «Emret baba!»

— «Bir küçük...»

— «Şimdi babacığım!»

Salih Dayı, seke seke uzaklaştı.

— «Baba be!»

— «Buyur evlât!»

Sarhoşluğa vurdurup söylesem mi acaba? diye düşündüm. En iyisi bu. Sarhoşuz imanım. Hoş görür elbet...

— «Baba!»

— «Buyur dedik ya...»

— «Hop dedik baba. Taş koy. Muavin kamyonun altında kalacak sonra. Kırk yılın başı doğru dürüst birşey diyelim dedik, üvey ana gibi çıkıştın.»

— «Oooo... O kadar değil. Bilirsin seni severim.»

— «Sahi sever misin?»

— «Severim!»

— «Beni tanırsın, içkim yok, kumarım yok...»

— «Yok. İçki desen, akşamdan akşama ya içersin ya içmezsin, kumar desen, pokeri saymazsak o da yok!»

— «Hay sağ olasın...»

— «Sonra?..»

— «Sonra, iyi çocuğum biliyorsun. Üstelik bekârız da. Baba, derken yürekten geliyor. Yani demek istiyorum ki...»

— «Yani demek istiyorsun ki: Allahın emri, peygamberin...»

— «Hay ağzını öpeyim baba. Sen babaların babasısın vallahi. Bir tanesin namussuzum!»

— «Öyleyimdir evlât, öyleyimdir!»

— «E! birşey demiyecek misin?»

— «Hele bir düşünelim. Sabah ola, hayır ola!»

Oh! diye geçirdim içimden, Tanrıma şükür olsun. Işin en güç tarafını atlattık. Hani helâl olsun gıcır gıcır ellilik!

— «Salih!»

— «Hop dedik âbi!»

— «Aman dikkat et aslanım, hoplarken bir yerin incinmesin...»

— «İncinmez abi... Emrin?»

— «Hesap!»

— «Kırk dört lira, altmış beş kuruş abi.»

— «Hadi kırk dördünü anladık, altmış beşi ne oluyor bacanak?»

— «Canın sağ olsun abi, kırk dört olsun, bizim olsun!»

Hesabı gördükten sonra, geldiğimiz gibi gene kolkola uzaklaştık...

Sabahleyin bir de baktım, bizim tayfa tam liste karşımda:

— «Ulan, akşam babayla içersiniz ha?»

— «İçeriz elbette. Sıkıysa siz de için!»

— «Biz de içeriz aslanım. Biz adam değil miyiz yani?»

— «Belli olmaz...»

— «İstedin mi kızı?»

— «İstedim...»

— «Ne dedi?»

— «Ne diyecek? Senden iyisine mi vereceğim, dedi.»

— «Hadi ordan zilli!»

— «Görürsün sen zilliyi. Yarın takayım kızı koluma, ver elini İzmir...»

— «Cart!»

— «Cart ya!»

— «Kura çekelim,» dedi, Tabansız Kâmil. «Kim kazanırsa, babayı bu akşam o götürecek Salih Dayı'ya. Tamam mı?»

— «Tamam!»

İlk kurayı Kıntaş Ali kazandı. Sonra sırayla: Bacak Ahmet, Cokey Hamdi, Tabansız Kâmil, Altındiş, Sulu Ziya ve ister istemez sıra tekrar bana geliyordu.

Hadi, kahvesine çayına bir diyeceğimiz yok, helâl olsun. Ama bundan böyle, her hafta Salih Dayı'ya yatıracağımız ellilikler?.. Ah şu benim kırılası kafam!

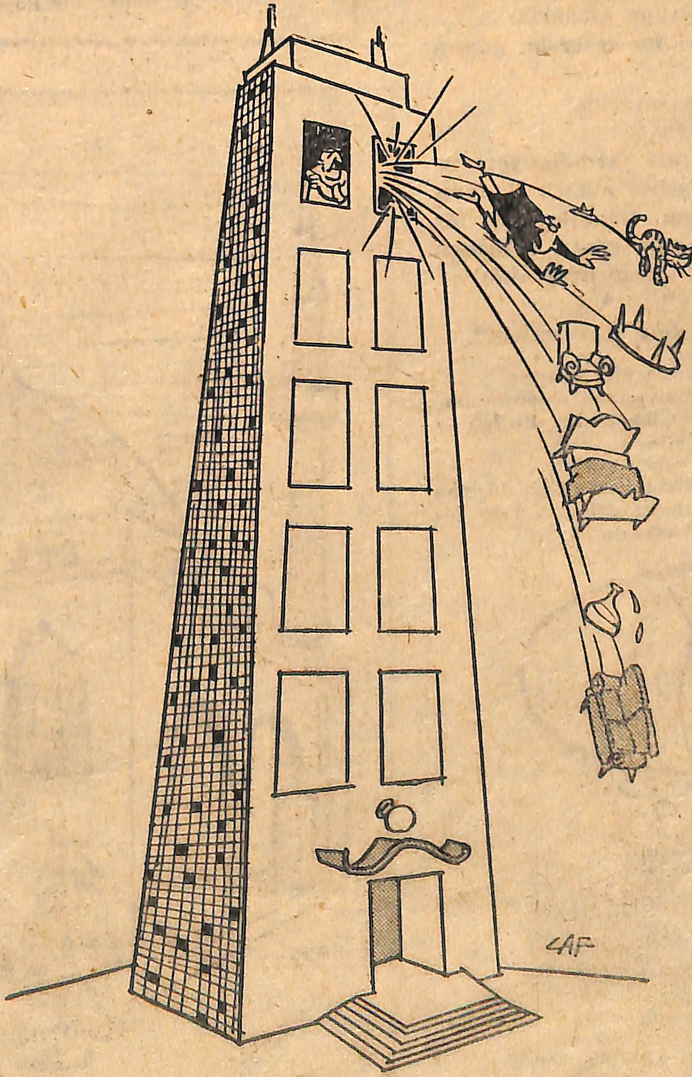
Dedik ya, kız kız değil, babacığımın döner sermayesi mübarek!..

Ruşen Hakkı

Adres: Ruşen Hakkı
Tapu fen memuru
Sarıgöl, Manisa

* * *

«Ev sahipleri kiracıları kapı dışarı edemiyecek.»
— Gazeteler —

Yazısız

Kâfi sebep..

İtalya'da kocasından boşanmak isteyen bir kadına hâkim sorar.

— Boşanmak istemenizin sebebi nedir?.

— Kocam eski bir subaydır. Bizi her gece sivil savunma deneylerine zorluyor. Bu sebeple bütün bir gece tam üç kere sığınağa koşuyor ve geri geliyoruz.

— Bu ayrılmanız için kâfi bir sebep değil..

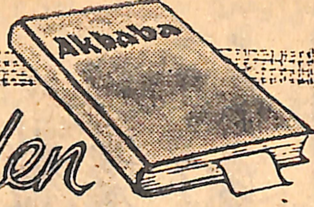
— Evet ama kocam kötürüm bir adamdır ve onu ben sırtımda taşımak zorunda kalıyorum..

Hâkim duralar..

— Bunu da kâfi bir sebep olarak görmüyorum.

— Fakat efendim.. Biz şehrin en yüksek binalarından birinde ve on altıncı katında oturuyoruz. Bir aydır da asansörümüz bozuktur..

Eski Defterlerden

Emir kulu

Niğdeli Haralâmbo, çırağı Pavliden çok memnundu. Pavli de hakikaten çok hamarat, çok iyi bir çocuktu. O kadar uysal, öyle itaatlıydı ki ustası mahcup oluyor, iş buyurmağa korkuyordu.

Pavli iki senedir Haralâmbonun yanında çalışıyordu ve ondan kocası kadar Madam Haralâmbo da memnundu.

Madam Katina, otuzunu geçmiş, kırka yaklaşmıştı. Fakat kalbi henüz taze idi. Pavli gibi yirmisinde bir genç, elbette bu taze kalbi titretirdi. Kocasının dükkânda bulunmadığı zamanlar Madam Katina, Pavliye pek fazla iltifat ederdi. Bu iltifatlar günün birinde âşık maşuklukla nihayet buldu.

Madam Katina için artık yeni bir hayat başlamıştı ve bu yeni hayatından memnundu. Karısının daima güler yüz göstermesi Haralâmboyu da pek neşelendiriyor, pek keyiflendiriyordu.

Bir gün Haralâmbo, pazardan gelmişti, yorgundu, sıkan ayakkaplarını çıkardı, Pavliye verdi:

— Haydi, oğlum, benim terliklerimi getir...

Pavli derhal, dükkânın üstündeki daireye koştu. Ustasının odasına girdi. Orada Madam Katinaya tesadüf etmişti. Derhal kucaklaştılar. Pavli, terlikleri alıp çıkıyordu. Sofada hizmetçi Marikaya rastgeldi. Marika da şakrak, enfes bir kızdı. Pavli, kendini zaptedemedi, Marikayı da kucakladı. Fakat madam Katina bunu görmüştü:

— Pavli, Marikaya da mı?

— Ne yapayım? Ustam emretti!

— Ustan mı?

— Öyle, istersen bir daha sorayım. Merdivenden sarkarak bağırdı:

— Usta, yalnız birini mi?

Haralâmbonun sesi hiddetle gürledi:

— Yine sersemliğin üzerinde Pavli... Yalnız biri ne işe yarar ki... İkisini de, ikisini de...

Pavli, muzafferane Madam Katinaya döndü:

— İşte duydun ya... İkisini de, diyor!

Karga

— Oğlum, her sene böyle ayıklamakla başa çıkar mı? Bir İttihatçı bulup bir defa bahçene ayak bastır, kıyamete kadar ot bitmez.

Kira!

Ösep, çocukluk arkadaşı Onniği görür görmez boynuna sarıldı. Hararetli hararetli kucaklaştılar. Ösep sordu:

— Ne âlemlerdesin? Görünmoorsun.

— Seni gördüğüm çok iyi oldu, bilirsin! Ben evlenoorum.

— Hayirlisi olsun!

— Ancak ev bulmak müşküldür, ahbar! Ne edeceğimi şaşırmışımdır. Senin evlerin birini bana kiraya vermezsin?

— Senden sakınacağım? Helbet!

— Fiatı da konuşalım, olmaz?

— Dört odalı bir evim yeni boşalmıştır. Tıpatıp sana göredir. Aylığı fazla değil, kırk lira aylıktan seneliği dört yüz seksen lira...

— Çoktur ahbar!

— Haydi dört yüz elli olsun!

Hemen kontratı yaptılar. Ösep de memnundu, Onnik de...

Ertesi sene kontratı yenilerlerken Onnik itiraz etti:

— Bir çocuğum oldu, hiç insaf etmezsin?

— Dört yüz yirmi beş lira olsun!

— Mersi, teşekkür ederim.

Onnik üçüncü senenin kirasını üç yüz yetmiş beş liradan istiyordu:

— İkiz çocuğum oldu, insaf!

Ösep, kabul etti.

Sene ortasında idi. Ösep, Onniğin karısını siyahlar giymiş gördü:

— Geçmiş olsun Madam, matemdesiniz?

— He!.. Onnik mefat oldu...

— Onnik mefat oldu ha? Hasta idi, ne idi? Neden ötürü kalıbı dinlendirdi?

Madam Onnik, başını eğdi, çehresi pembeleşti:

— Evin kirasını daha indirip bedava oturmak efkârında idi de!..

Karga

— Ver paraları, senin çaldığını yetmiş kişi görmüş!
— Ne çıkar polis efendi, yetmiş bin kişi de görmemiştir!

Busenin Sesi!

Güzel Macar kızı, güzel Macar kızı,
Öptürmez misiniz o küçük, kırmızı
Dudaklarınızı?
Ben Türküm, siz Macar, kan kardeşliği var,
O halde böyle bir buseden ne çıkar?
Ses çıkar, o kadar!

* * *

Tunada yıldızlar pırıldaşırlarken,
Geç kaldım sanıp da kaçmayın, çok erken..
Korkmayın geceden..
O narin kolları boynuma sarın da
Margit adasının bu sonbaharında,
Kuytu yollarında
Verin şu Türk'e bir tek buse.. Bir buse!
Çekinip demeyin: Birisi görürse...
Kimse yok, hiç kimse!

* * *

Ay saklanıp bulutlara yolu kararttı,
Ağaçların dallarında karanlık arttı,
İki genç öpüştüler,
Çimenlere düştüler...
«Buseden ne çıkar?»
«Ses çıkar, o kadar!»

* * *

Türk gencinin bu sözleri yanlış değildi,
Takvimlerde ancak üçyüz yaprak eksildi,
Ve sonunda bir ses çıktı o buselerden:
Bu bir cüce yaygaraydı beşikten gelen!

(Peşte 29 Ağustos 1918)

Enis Behiç

Filiz

Orhan Kemâl

Avukatın yazıhanesine gitti. Hiç kimse gelmemişti henüz. Yazıhanenin tozlu pencere camları. Tozlu, kirli ama boy aynası gibi, boy aynası kadar işe yarıyordu. Neclâ bu camlarda sık sık kendine bakardı. Filiz de sağdan baktı kendine, soldan baktı, önden, görebildiğince arkadan. Neclâ'nın arkadan görünüşüyle kolları. Kolları gerçekten kalın kalındı. Allah Neclâ'nın kolları gibi kalın kalın yaratmamışsa... Ama belki de çocukluğunun darmadağın geçmesindendi. Babasına vardığı sıra annesi on dört mü, on beş mi yaşındaymış ne. Filiz'in kundağını atar atar komşu kızlarıyla ip atlamağa gidermiş. Bu yüzden güneş altında uzun uzun kalmış Filiz, sağ gözü güneşte bozulmuş. Bozulmuş ama, dışardan bakılınca kimse seçemiyor. Tam tersi. Belki de erkekler üzerindeki çarpıcılığı buradan geliyor.

«— Gözler, ah o gözler anam babam!»

«— Gözlerinizden aşk akıyor biliyor musunuz?»

«— O bakışlar kimbilir kimlerin canına okuyacak!»

«— ....»

«— ...»

Gözleri değil de kolları. Bundan sonra çalışıyor. Bol bol et yer, kalınlaştırır kollarını. Fakat şu yüksek topuklular. Gerçekten çok güzel!

«— Güzel tabiî, tabiî güzel. Sana ne? Sana verirsem giyme!»

«— Giymem tabiî. Mahmutpaşa işi, taksitle alınmış, âdi şeyler. Öldürseler giymem!»

«— Seninkiler nerden alındı?»

Çalımla:

«— Krokodil mağazasından!» demişti. «... Bizimkiyle uğradık geçerken. İki üç tane alalım dedi de ne yapacağız? dedim...»

Gene yüksek sesle:

— Pis!

Birden ürktü kendi sesinden. Acaba bir duyan olmuş muydu? Çevresine bakındı, kulak verdi, tıss. Rahatladı.

Kolları Nur'unkiler gibi olsaydı hiç olmazsa.. değildi, değildi, ayakkapları çok güzeldi kim ne derse desin. Neclâ'ya, Neclâ'nın Krokodil'ine rağmen, hiç kimsenin böyle güzel pabuçları olamazdı işte zorla mı? Demin otobüste gelirken.. O, kara bıyıklı, az berisindeki sarışın, boyuna arkadan bindiren kırkbeşlik pos bıyıklı, başkaları. Ya dudakları acemice boyalı kart karının dik dik bakışı? Ööö! Günün birinde Filiz de mi öyle kartlaşacak? «... Allah yazdıysa bozsun. Filiz hiç yaşlanmıyacak. Ne yaşlanacağım, ne de... kartlaşacağım!» Evet evet, hep böyle, hep bu kadar, çocuk kalacak. Yaşlı, genç erkekler ardından koşacak, lâf atacaklar. Gittiği her yerde hemen ilgi çekecek, saygı görecek ama bu saygı yaşlılara gösterilen baştan savma, riyakârca bir saygı değil, içten, sımsıcak, sevgi dolu.

«— Nereye gitsem herkes bana bakıyor. Kollarımın inceliğinden hiç kimse söz açmadı şimdiye kadar. Belki de benim kurumtum. Kollarım haminnemin filân dedikleri gibi bana göredir, dışardan hiç kimse ince bulmuyordur!»

Avukat penceresinin tozlu camlarında yeniden baktı kendine.

«— ...İnce bulsalar neden söylemesinler. Yavrum çok tatlısın ama kolların çok ince diyebilirler. Demiyorlar. Neclâ bile demedi. Demek ki değil!»

Birden depodaki kitaplar arasından Karneci'nin bir kitabını hatırladı, kendi kendine öğüt verdi:

«— Yavrum Filiz, üzüntüyü bırak, yaşamağa bak!»

Sonuncu bakışında gene ince buldu, kızdı.

«— Amaaan şu pis camlar da. O hayvan ne diye silmiyor sanki? Mavi briyantinle saçlarını oğup tarasın anca. Eşek. Fakat Neclâ hanım, bir gün ben de ruj, oje, görürsün sen. Mavi hususiline inadına görüneceğim. Maksadım fenalık değil, vallahi değil. Sana tutuluyorum da ondan. Ne? Metelik vermez mi bana? Kafamı kızdırıyorsun ama Neclâ. Vallahi karışmam, oynama benimle. Ben oynanacak kız değilim. Vallahi karışmam. Ayol dudaklarımı filân boyamağa ne hacet? Arada gelip geçerken ne biçim baktığı gözümden kaçıyor mu sanıyorsun?»

Merdivenlerde ağır ağır çıkan birinin ayak sesleri. Bir suçtan kaçarcasına, ayaklarının uçlarında depo kapısına geldi. Anlamıştı, sağdaki ufacık moruk. Arada dilenci, paçavracı ya da kuş yemi satan küçük kızların çekinerek yazıhanesine girdikleri mavi gözlü ihtiyar. Neclâ «Sübyancı!» diye fısıldamıştı.

— Vay, merhaba yavrum. Nasılsın?

Filiz, süt koka koka:

— İyiyim amcacığım, teşekkür ederim!

Mavi gözlerde kuşku, çevreyi âdeta kokladıktan sonra:

— Sen bugün benden de erkencisin. Başka gelen oldu mu?

— Hayır, olmadı.

— Fakat bu ne şıklık? Bu ne güzellik yavrum?

Eli titreye titreye geldi, çenesini okşadı:

— Pırlanta yavrum benim, elmas evlâdım. Maşşallah maşşallah. Allah kem nazardan saklasın seni...

Göz kırptı:

— Neden arada benim odaya kaçamak yapmıyorsun? Çayım var, kahvem var, kakaom bile var kız. İstersen sana dondurma getirtirim. Bu ayakkaplar da hani pek yakışmış. Yeni mi aldın?

— Yeni aldım amca, dün.

— Kaça?

Omuz silkti:

— Ne bileyim? Taksitle aldım!

— İnsan aldığı malın fiyatını bilmez mi? Bana bak, taksitçilere fazla sokulmağa gelmez ha! Şayet taksit veremezsen, elin dar olursa bana gel, ben veririm götürürsün. Oldu mu?

Ah ihtiyar kurt, ah kaşer ah!

— Peki amcacığım, peki ama...

— Aması ne?

— Elimde olmaz da veremezsem ne olur?

— Taksitçiler analarının gözüdür. Ödeşelim derler!

— Yani ne demk?

Mavi gözlü, ufacık ihtiyar keh keh keh güldükten sonra:

— Yani, dedi, şu elmaları, kirazları okşamağa kalkarlar!

Merdivende yeni bir ayak sesi. Tavşanı hatırlatan ufacık, kurt zanpara odasına kaçıverdi. Filiz içten içe gülerek «Sanki» dedi, «... Sen de ayni şeyi yapmaz mısın? Ha taksitçiye okşatmışım, ha sana!»

Merdivenin karanlığında avukat kâtibinin ışıl ışıl taralı saçları.

Filiz hemen ciddileşivermişti. Hattâ depoya kaçmak geçti içinden bir an. Geç kalmıştı. Kaşlarını ince ince, kara kara çatıp kaldı olduğu yerde.

Avukat kâtibi Filiz'i değişik giysileri içinde bulunca şaşaladı bir an. Durakladı. Gözleri parladı. Bir şeyler söylemek.. Olmadı. Ama söylemesi de gerekiyordu:

— Günaydın Filiz hanım. Maşallah...

Filiz'in kaşları hemen ince ince, kara kara çatıldı:

— Ne maşallah?

— Hiç, yani, şey...

— Ne?

— Yüksek topuklular, eteklik, bulüz...

— Evet?

— Çok yakışmış da..

Hoşuna gitti:

— Mersi.

Beriki şımardı:

— Çok da güzelleşmişsiniz. Her zaman güzelsiniz ya, şimdi her zamandan çok!

Bu oğlanı sevmiyordu ama, onu öğmüştü. Öğen her insana duyulan sempatinin tıpkısını duydu Filiz. Ne diye kaşlarını çatacaktı? Niçin kızacaktı ona?

— Mersi mersi. Beni şımartacaksınız...

(Devamı var)

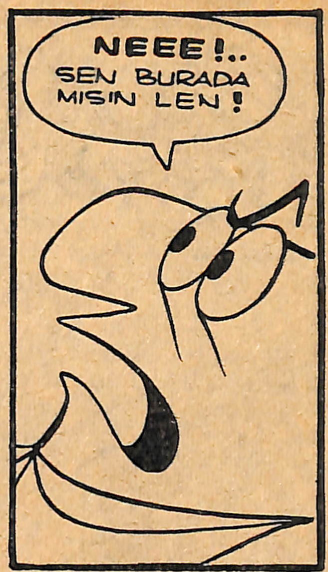

(Reklâmcılık: 4136—266)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

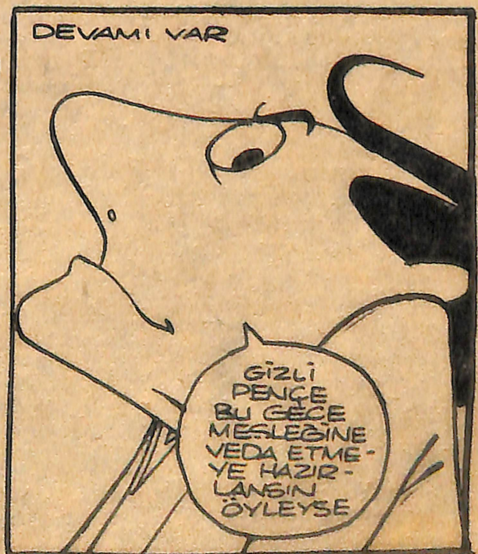

MİLLETLER GÜLÜYOR

Dâvetler

İki genç kadın arasında:
— Ne güzelsin Jacqueline! Ama dün geceki dâvetimde yüzün ölü gibiydi neden?
— Haklısın, çok berbattım!. Ne yaparsın? Sıkıntılı toplantılarda hep böyle olurum!!.

* * *

Rejim

Çok şişman bir kadın doktora muayene oluyordu:
— Madam, dedi, doktor, günde iki kere yeşil salata ve biftek yerseniz bu fazla kiloları hemen atabilirsiniz!..
— Ah ne iyi! dedi kadın, yemeklerden önce mi, sonra mı doktor bey?...

* * *

Kim?

Karısı Jean'ı kapının önünde karşıladı:
— Sevgilim! dedi, terzi faturayı göndermiş bak!
— Bunu bana daha önce göstermiştin, karıcığım!
— Ha! O sen miydin?...

* * *

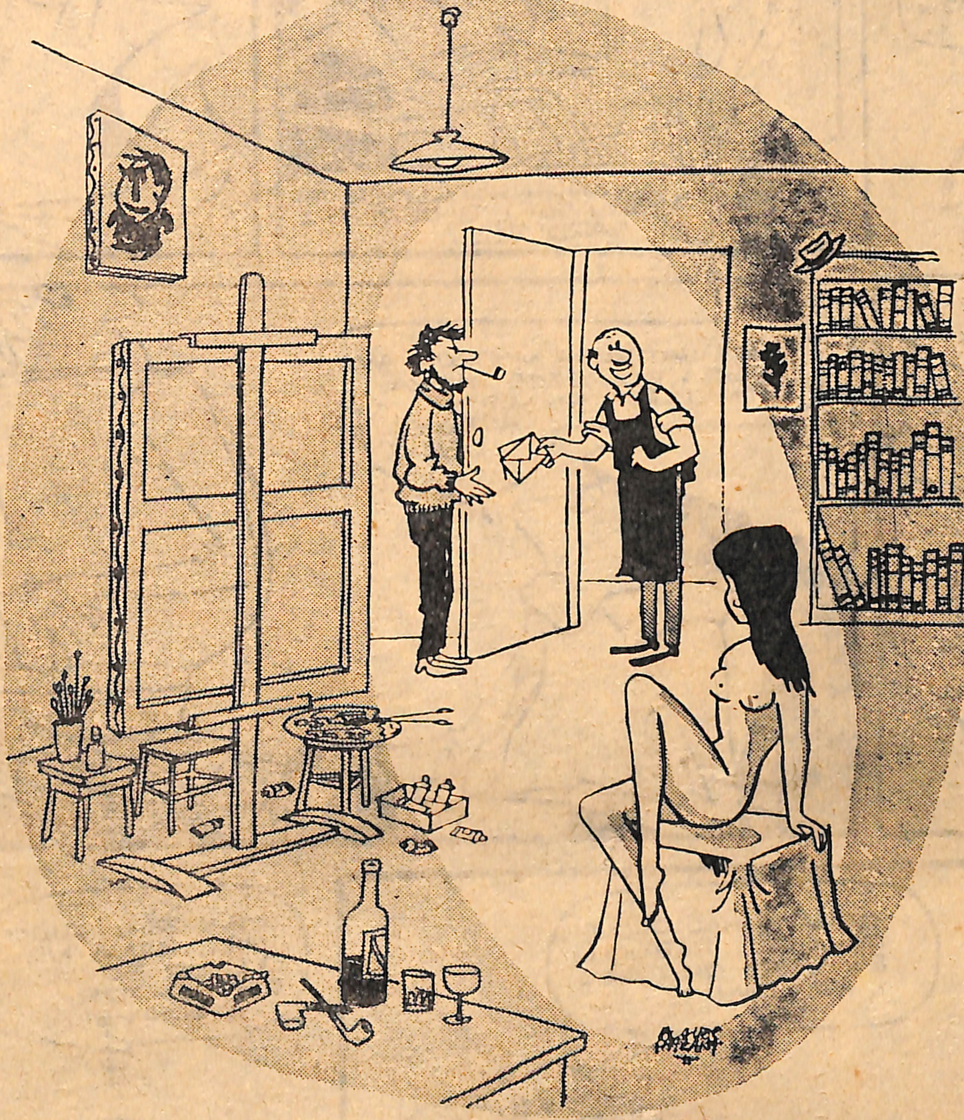
Kutlu olsun!

Gece yarısı, Jules eve körkütük sarhoş geldi. Kendini bir koltuğa atarken, karısı da hemen başına dikildi:
— Sersem herif!. dedi, içmeği biliyorsun da bugün benim yaş günüm olduğunu hiç aklına getirmiyorsun!.
Jules, karısının sırtını okşadı:
— Ne kızıyorsun sevgilim! Ben de onu kutlamak için içtim ya!..

* * *

Zavallılar!

Mac Intosh tarlada pancar toplarken, yanına kan, ter içinde Mac Tawish yaklaştı:
— Zavallı Mac, dedi, haberin yok galiba amcan beş dakika evvel öldü!...
— Ne diyorsun?...
— Ne yazık ki hepsi bu kadar değil. Yengen bu acıya dayanamadı, arkasından o da öldü.
Mac Intosh dalgın dalgın başını iki yana salladı:
— Ne şanssız insanlar yahu! dedi, ikisi birden dul kaldılar!...

— Postayı yalnız bu kiracıma elimle getiririm!

Nereye gitmiş !

Mendel akşam yemeğine arkadaşı Cholem'in evine gider. Tam kalkacağı sırada bardaktan başanırcasına yağmur yağmağa başlayınca, Cholem Mendel'e o geceyi evinde geçirmesini teklif eder.
Cholem de dinmek bilmeyen yağmura şöyle bir baktıktan sonra kabul eder.
Cholem'le karısı Mendel'in yatağını hazırlamağa giderler. Döndüklerinde Mendel'i salonda bulamazlar, evin her tarafını ararlar, dolapların içine, kanapelerin altına bakarlar, Mendel hiç bir yerde yoktur. Bu berbat havada nereye gitmiştir?...
Aradan yarım saat geçer, kapı çalınır, Cholem açınca karşısında iliklerine kadar ıslanmış, koltuğunda ufak bir paketle Mendel'i bulur.
— Nerelerdeydin Mendel? der.
— Geceyi burada geçirmem için çok ısrar ettiniz, der, Mendel ben de gidip pijamalarımı aldım!...

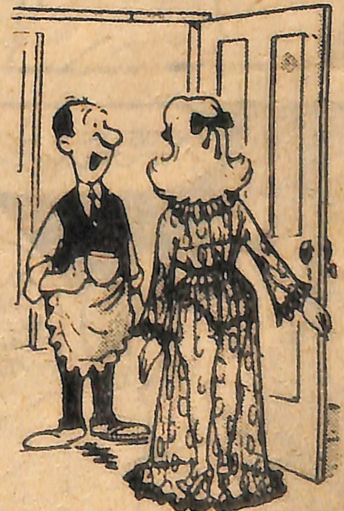
* * *

Kar manzarası!

Khelm, sâkinlerinin aptallığı ile tanınmış bir kasabadır. Aralık ayının bir pazar günüydü. Senenin ilk karı yağmış, kasabayı bembeyaz bir örtü ile örtmüştü. Manzara muhteşemdi... Baş rahip ve arkadaşı Büyük Yaratıcının kudreti karşısında hayran, hayran etraflarına bakarlarken, o günün pazar olduğunu, halktan iane toplamak için kapı kapı dolaşmak lâzım geldiğini hatırlarlar.
— Ne yazık! dedi. Baş Rahip, bu güzel manzarayı siyah ayak izleri ile bozacağım!
Arkadaşı o'nun bu fikrine iştirak etti. Dört adam çağırdılar, baş rahip iane toplamağa onların sırtında gitti...

— Maşallah... Bir de vizite parası mı istiyorsun?

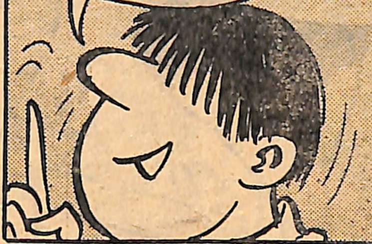

— Bir fincancık şey rica ediyorum..
— Ne?.
— Ne olursa olsun!.

bir çalgıcının seyahati

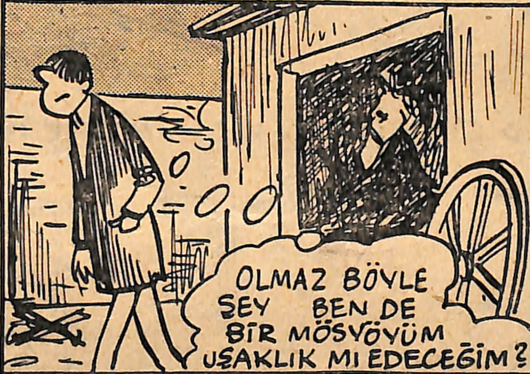
çizen: BÜLENT EREN

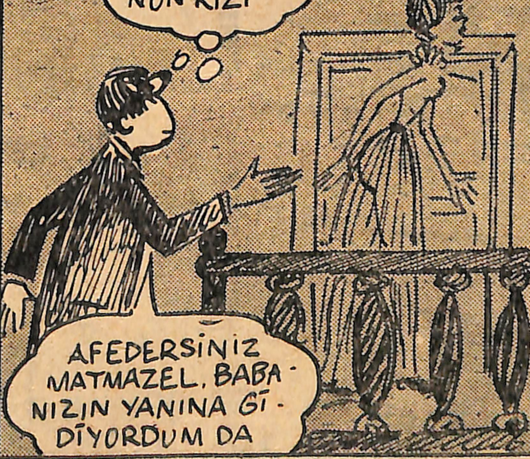

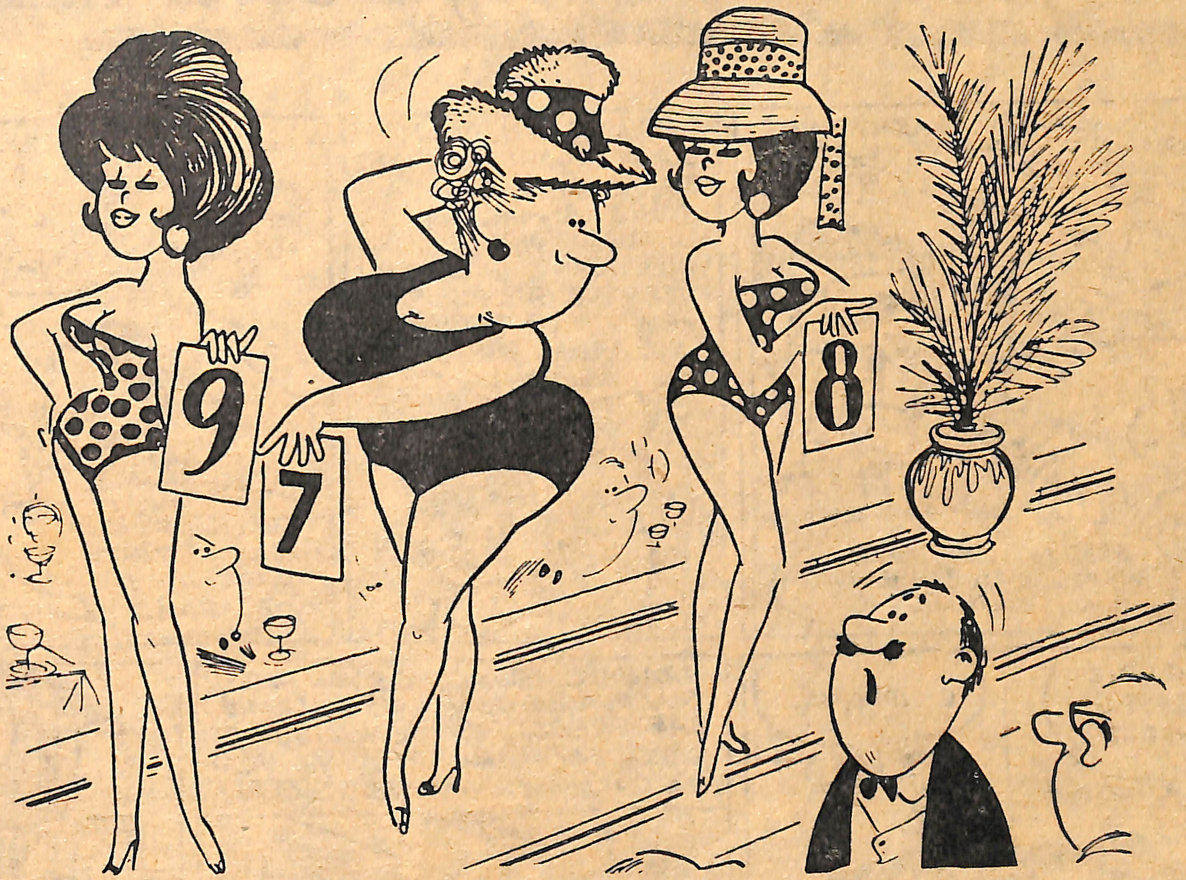

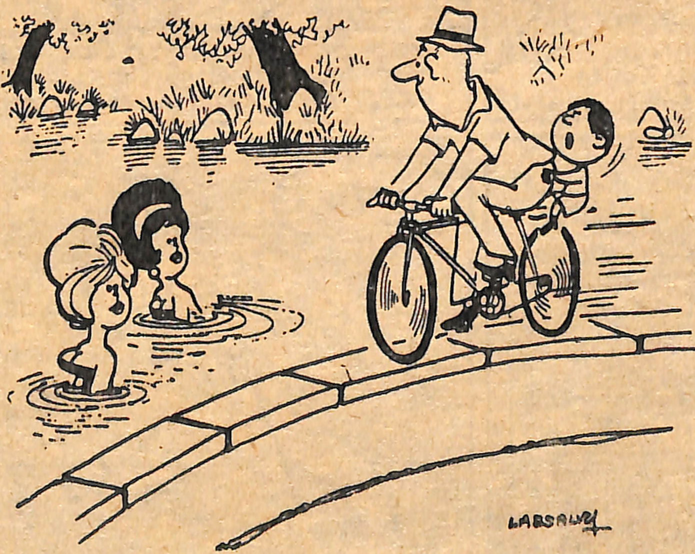

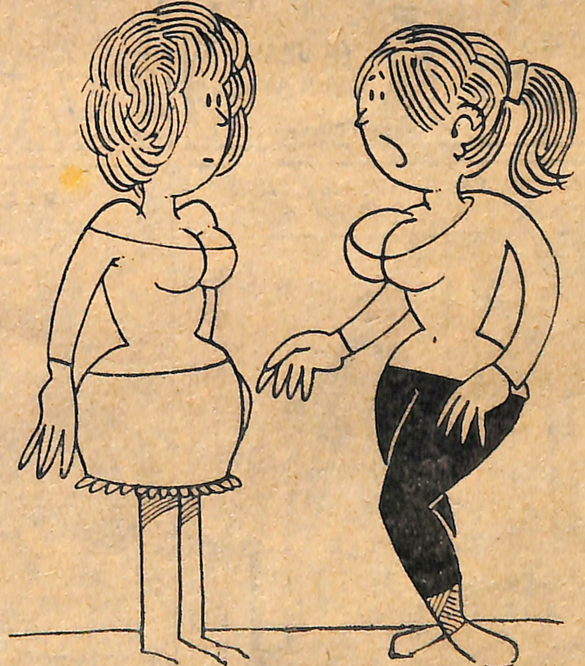
Dünya Karikatürleri

-ÇILDIRDIN MI KARICIĞIM? NE İŞİN VAR SAHNEDE?

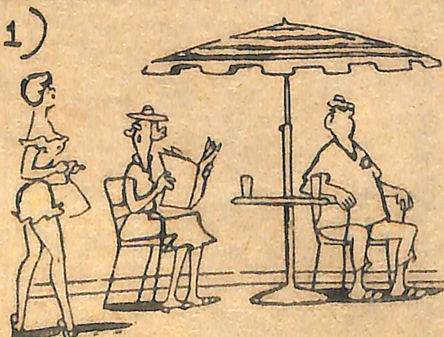

-HEEEY BABA, NEREYE GİDİYORSUN?

-NİŞANLIM HERGÜN MEKTUP YAZA YAZA BENİ AŞIK ETTİ!..
-KENDİSİNE Mİ?
-HAYIR, POSTACIYA!..

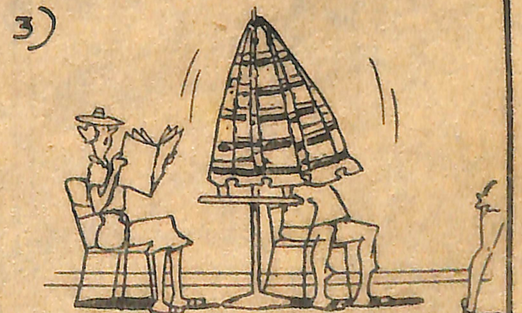
1)

2)

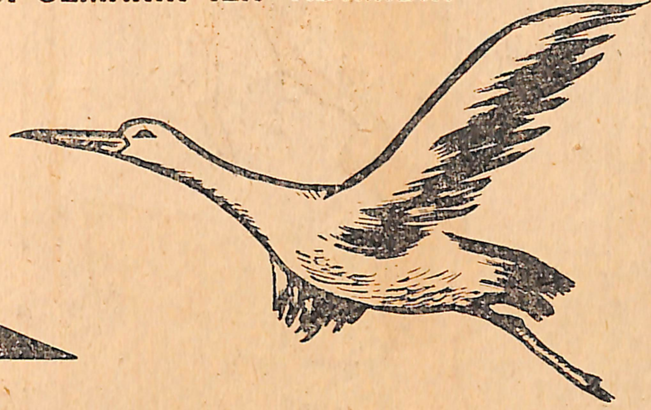

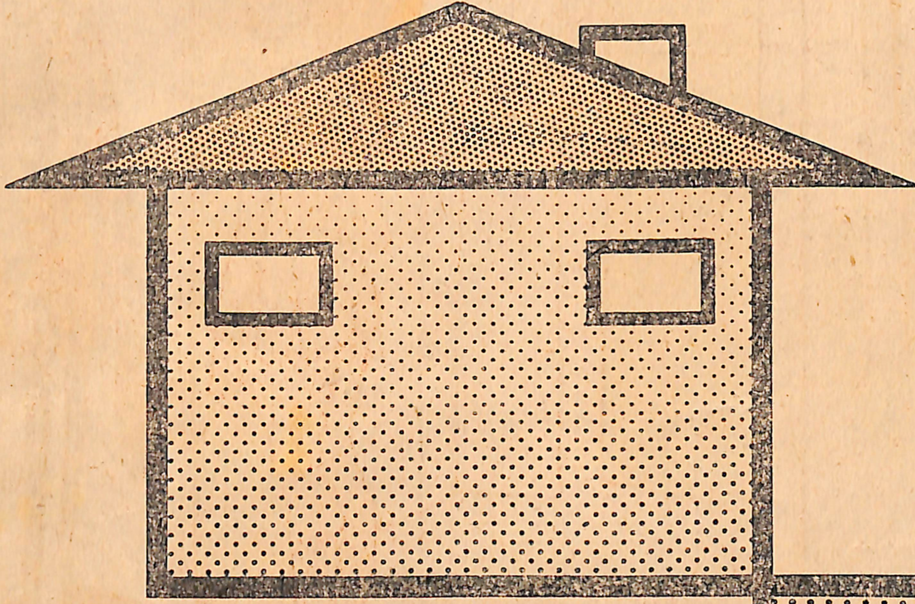
3)

YAZISIZ...

İKRAMİYELİ AİLE CÜZDANI YUVA SAHİBİ OLMANIN İLK ADIMIDIR

1963 Yılı 4 üncü çekilişinde

800.000 lira tutarında

20

APARTMAN DAİRESİ

ve

1.000.000

liralık çeşitli para ikramiyeleri

2 adet	100.000 lira
4 adet	50.000 lira
10 adet	5.000 lira
100 adet	1.000 lira
1000 adet	200 lira
2500 adet	100 lira

ceman 3636 kişi 1.800.000 liralık ikramiyeler kazanacaktır.

İKRAMİYELİ

Aile

CÜZDANI

YAPI ve KREDİ BANKASI

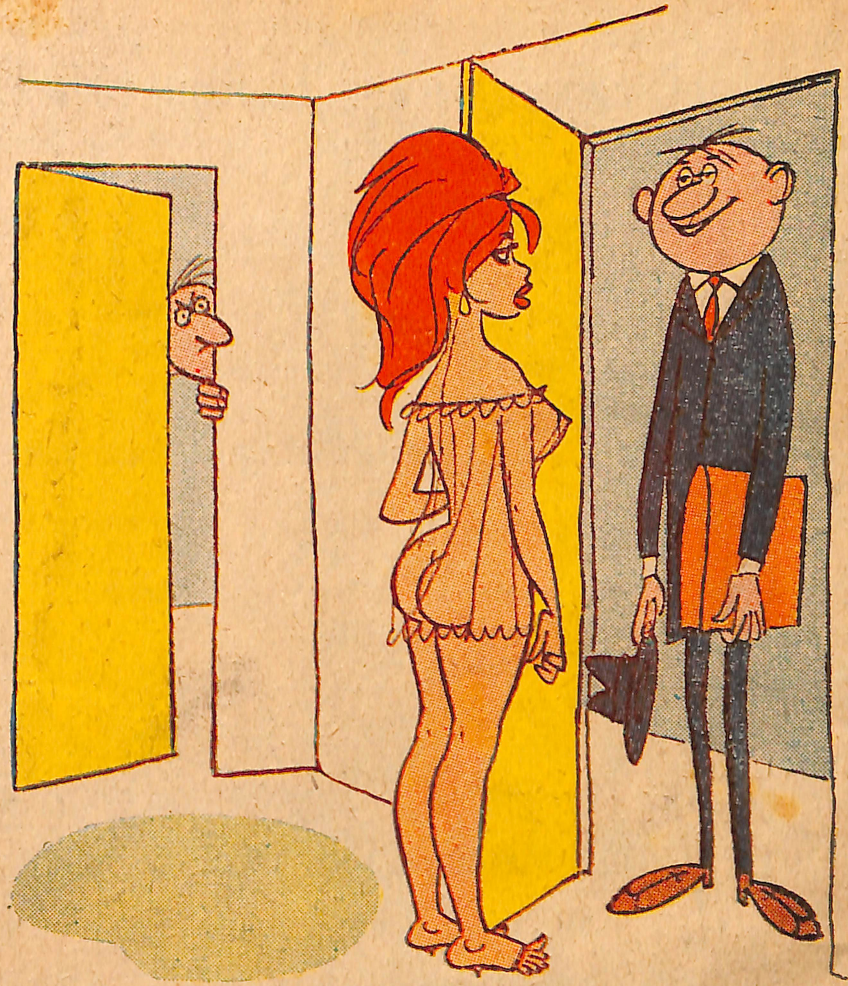
bu çekilişe girebilmek için birikmiş paranızı en geç **20 KASIM** akşamına kadar bankamıza yatırmalısınız.

YAPI VE KREDİ BANKASI

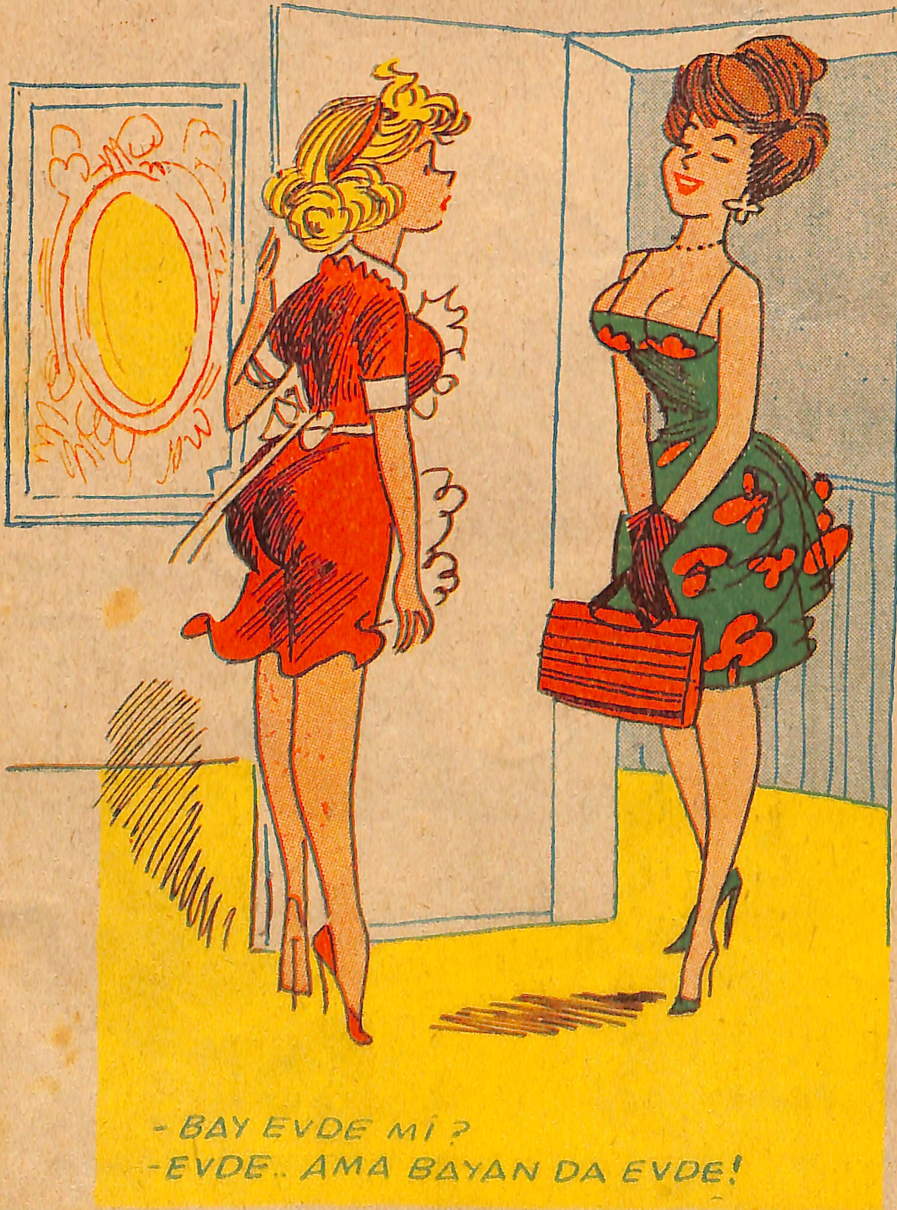
Reklâmcılık - 4544 - 267

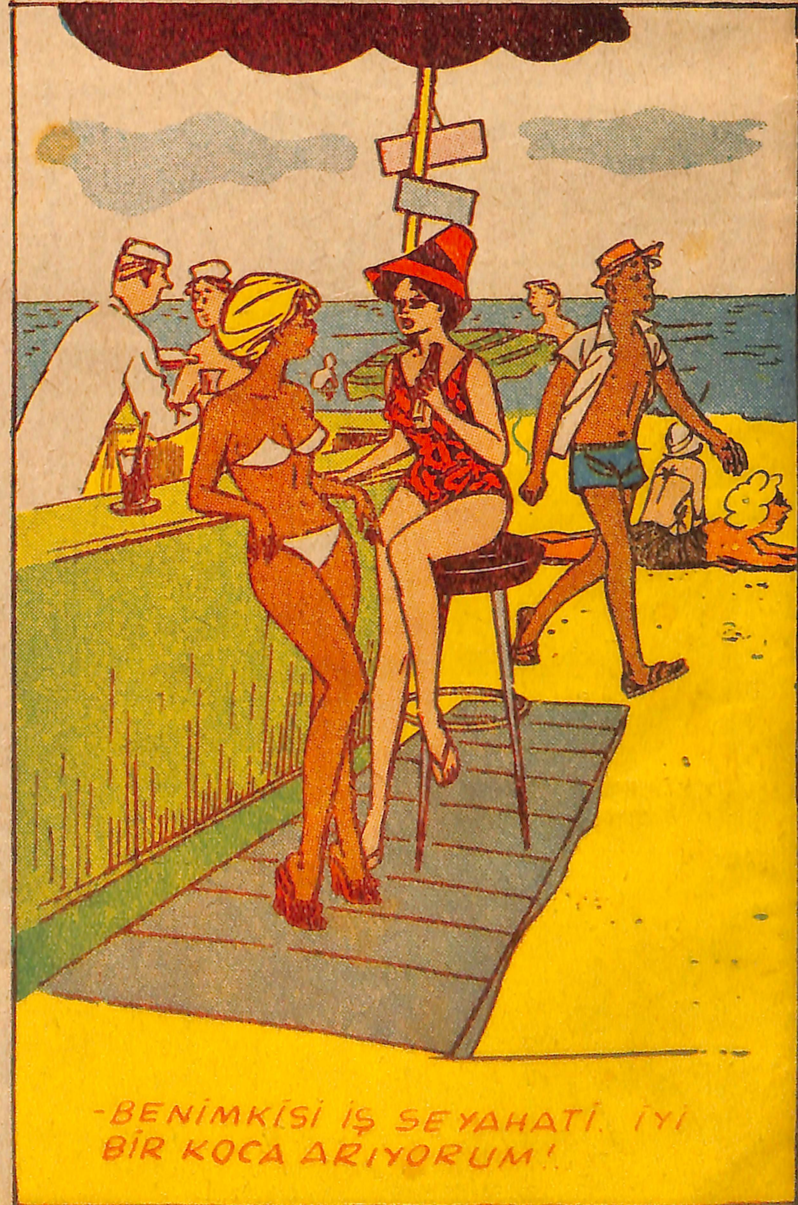

-LEVHAYI GÖRMÜYOR MUSUN?.. YOL KAPALI!

-AFFEDERSİNİZ, KOCANIZI GÖRECEKTİM AMA, GALİBA MEŞGUL...

Akbaba

-BAY EVDE Mİ?
-EVDE.. AMA BAYAN DA EVDE!

-BENİMKİSİ İŞ SEYAHATİ. İYİ BİR KOCA ARIYORUM!